

3 (138) травень 2013 рік

Видання
Полтавської єпархії
Української Православної Церкви

ПОЛТАВСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Засновано в 1864 р.
і відновлено в 2002 р. під назвою
«ВІДОМОСТІ ПОЛТАВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ»

З благословення
Високопреосвященнішого Филипа,
митрополита
Полтавського і Миргородського

«Аз есмь с вами и никтоже на вы»

В 40-й день после Воскресения Христа Спасителя нашего произошло славное и дивное событие. Господь, взяв Своих учеников, взшел с ними на вершину Елеонской горы и, преподавая им Свое благословение, стал удаляться от них, возносясь на небо.

Однако не опечалились апостолы расставанием с возлюбленным Учителем. Евангелисты указывают, что, возвращаясь в Иерусалим, они радовались! И это удивительно. Ведь еще недавно, после распятия Божественного Учителя, они рассеялись в бессилии, в непонимании происходящего, в полном неведении будущего, которое для них, честно сказать, померкло — его просто не было... Чему же теперь радовались первые христиане, оставаясь в мире без своего Воскресшего Наставника среди враждебных иудеев, в мире, полном скорбей и трудностей? Что изменилось?

По-видимому, изменилось главное. В немощных людях родилась уверенность, что они все-таки не одни, что они с Богом. Это подтверждает кондак праздника, в котором Господь, «пребывая неотступный», уверяет любящих Его: «Аз есмь с вами и никтоже на вы».

И все же человек всегда остается человеком. Даже ощутив силу Божию в себе, он будет желать реальной встречи с Тем, Кого любит. И не было бы у Христовых учеников полноты счастья и радости, если бы не знали они о будущей встрече с Ним. Но как можно встретиться с Воскресшим и Вознесшимся? Как указывают святые отцы, Господь вознесся на небо не Своим Божеством, поскольку Он как Бог всегда пребывал на Престоле Бога Отца. Славное Вознесение Его совершено Его человечеством. И это поистине дивно — на какую высоту вознесен человек! «Если ты хочешь измерить величие человеческое, — говорит святитель Иоанн Златоуст, — не взирай на престолы царей, не оглядывайся туда, где живут мощные, властные мира сего; вознеси взор свой к Престолу Божию и там увидишь сидящего одесную славы Отчей Сына Человеческого. Он нам явил нашу истинную природу, наше по-

длинное призвание, то место, куда мы призваны, — одесную Бога и Отца».

О месте же встречи говорит апостолам Сам Христос: «Иду уготовати место вам, и аще уготовлю место вам, паки прииду, и поиму вы к Себе: да идеже есмь Аз, и вы будете» (Ин. 14, 2–3).

В лице апостолов обещал Господь встречу и всему роду человеческому, каждому из нас.

75 лет тому назад этой славной встречи удостоились представители полтавского духовенства и верующие миряне.

В репринтном издании «Новые мученики российские. Второй том материалов», составленном протопресвитером М. Польским и напечатанном в 1957 году, указано: «Церкви в Полтаве постепенно закрывались, и оставалась одна, что в предместье Полтавы, на Берековке, которая и была закрыта в Страстную пятницу 1937 года.

Протоиерей отец Иоанн Костецкий был настоятелем единственно оставшейся церкви на окраине города. В феврале 1938 года, в возрасте 71 года, он был арестован. В мае того же года из тюрьмы, во время очередной передачи, были возвращены его вещи ввиду того, что он якобы выбыл в ссылку. Очевидно, тогда он и был расстрелян.

С 26 на 27 февраля 1938 года НКВД устроило потрясающую ночь в г. Полтава. Единоновременно было арестовано все городское духовенство и другие члены причтов всех церквей, а также члены пятидесяток, во главе с епископом Митрофаном и митрофорным протоиереем отцом Гавриилом Коваленко, 71-го года, настоятелем Свято-Николаевской церкви г. Полтавы.

Носили им передачи до первых чисел мая, когда наконец в НКВД местным родственникам заявили, что всех заключенных присудили на десять лет в различные лагеря без права переписки. Больше никогда и никаких сведений об арестованных не было получено.

Среди мирян церковниц, членов пятидесяток выделялись София Николаевна Кобищанова, оставившая двух малых детей и мужа, и Александра Всеволодовна Стобеус, известная своей твердостью в исповедании веры и преданности Церкви. С нею вместе были арестованы ее две сестры Варвара и Наталия Всеволодовны Остроградские...».

По информации, что стала известна в последние десятилетия, по сфабрикованному НКВД делу проходило 38 человек. Из них 37 расстреляны 2 июня 1938 года в урочище Трибы под Полтавой (вероятно, один из арестованных умер). Среди этих мучеников за веру были епископ Полтавский и Переяславский Митрофан (Русинов), игуменья Олимпиада (Вербницкая). Двое из расстрелянных — игуменья Олимпиада и протоиерей Гавриил Коваленко — прославлены в лике святых.

Мы не знаем, с каким чувством встретили свой последний час полтавские исповедники за веру. Но знаем, что они остались преданы Христу даже до смерти и теперь радуются в Царствии Небесном со своим Господом. Возрадуемся же их подвигу.

В день их памяти, 2 июня, возле памятника священномученику Василию (Зеленцову) отслужена панихида, на месте мученического упокоения совершена заупокойная лития.

Подготовила Людмила Самойлова.

У номері:

«Господи, хорошо нам
здесь быть»

К 20-летию возрождения Мгарской обители

с.9

Путешествие
на Планету монахов

Впечатления о паломничестве на Афон

с.10-11

Записки
священномученика
Гавриила Коваленко

с.14

Анонс

Фотовиставка
«Наш Афон»

З благословення Високопреосвященнішого Филипа, митрополита Полтавського і Миргородського, та за сприяння міського голови Полтави О. Ф. Мамає

20 червня–20 липня у Полтавському краєзнавчому музеї працюватиме фотовиставка відомого грецького фотографа Костаса Асіміса, присвячена історії становлення та розвитку життя монахів на Святій Горі Афон.

Відкриття виставки відбудеться
20 червня 2013 року о 10:00.

ПРОСИМО
ВАШИХ ПОЖЕРТВ
НА БУДІВНИЦТВО
ВОСКРЕСЕНСЬКОГО
КАФЕДРАЛЬНОГО СОБОРУ
МІСТА ПОЛТАВИ

Р/р 260021053001
у філії Полтавського
регіонального управління
ВАТ банк «Фінанси та Кредит»
МФО 331832, код 26304890

Сердечно
дякуємо всім
відомим
і не відомим
благодійникам!

Митрополит Филип привітав діловода Полтавського єпархіального управління з Днем народження

✙ У Духовно-просвітницькому центрі Полтавської єпархії 15 квітня Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип у присутності співробітників управління Полтавської єпархії привітав діловода управління Ірину Дмитрівну Ігнатцову з Днем народження. Владика подарував Ірині Дмитрівні ікону Спасителя і букет квітів. До вітань приєдналися і співробітники єпархії, після чого була зроблена спільна фотографія.

Лазарева субота

✙ У Лазареву суботу, 27 квітня, Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип звершив Божественну Літургію за чином святителя Іоанна Златоуста в Свято-Макаріївському кафедральному соборі.

За Літургією Високопреосвященнішому Владиці співслужили клірики кафедрального собору.

Після запричасного вірша проповідь про воскресіння Лазаря виголосив ключар собору протоієрей Василій Цюлка.

У Відні відкрили пам'ятник українським козакам

✙ У рамках проведення у Відні Днів Києва в мальовничому парку 19-го району Австрійської столиці 23 квітня було відкрито пам'ятник українським козакам, які звільняли місто від турецької облоги в 1683 році. На урочистостях із нагоди відкриття бронзового монумента були присутні мер Відня Міхаель Хойпль і австрійська громадськість, члени київської делегації на чолі з головою Київської міськдержадміністрації Олександром Поповим, голова Полтавської облдержадміністрації Олександр Удовіченко. З благословення Предстоятеля Української Православної Церкви Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира, на відкритті пам'ятника був присутній Керуючий Полтавською єпархією Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип. Високопреосвященніший Владика звершив освячення пам'ятника козакам.

Монумент встановлено коштом українського бізнесмена, який проживає і працює в Австрії, за особистої підтримки мера Відня Міхаеля Хойпль. Авторами пам'ятника стали відомі вітчизняні скульптори

Володимир та Олексій Чепелики. «Ми пишаємося нашою спільною історією і зберігаємо традиції дружби, що склалася між нашими народами. Мені особливо приємно бути тут сьогодні разом із бургомістром Відня, за особистого сприяння якого вдалося встановити цей чудовий пам'ятник», — зазначив Олександр Попов. «Це місце стало наріжним каменем нашого спільного минулого. Ми пам'ятаємо і шануємо його, але одночасно орієнтуємося на майбутнє. Переконалися, у Києва та Відня є чудові перспективи спільного розвитку і взаємовигідного співробітництва», — підкреслив Міхаель Хойпль. Нагадаємо, що Відень і Київ з 1992 року — міста-партнери.

У листопаді 2012 року в Києві пройшли Дні Відня.

У рамках Днів Києва у Відні, що тривали з 22 по 24 квітня цього року, відбувся бізнес-форум за участі представників майже 70 австрійських компаній і близько 25 київських. Міськдержадміністрація Києва на форумі представила програму «Київ інвестиційний», в якій окреслено всі стратегічні напрямки розвитку міста, а також проекти, що передбачають участь іноземних інвесторів. Крім того, у віденському концертному залі Stadthalle відбувся виступ Національного заслуженого академічного ансамблю танцю України імені Павла Вірського.

Всеношне бдіння напередодні свята Входу Господнього в Єрусалим

✙ 28 квітня всеношне бдіння напередодні свята Входу Господнього в Єрусалим у Свято-Макаріївському кафедральному соборі звершив Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип у співслужінні соборного духовенства.

Після Євангельського читання на утрени Владика звершив чин освячення гілок верби, після цього помазав віруючих святим елеєм.

Єпархіальна хроніка

16 квітня відбулась нарада завучів дошкільних закладів міста Полтави. З благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа та на запрошення організаторів заходу, участь у засіданні взяв голова обласного осередку Православного педагогічного товариства протоієрей Андрій Симон. Отець Андрій закликав вихователів дитячих садків до співпраці з Церквою в питаннях морально-духовного та патріотичного виховання маленьких громадян України. Було вирішено провести роз'яснювальну роботу серед учителів, вихователів та батьків.

17 квітня викладачі Полтавської Місіонерської Духовної семінарії — проректор із виховної роботи протоієрей Ростислав Денисюк та завідувач іконописним відділенням Сергій Горбань відвідали лекцію Олексія Лідова «Свя-тящийся диск и возвращающийся

храм. Иеротопия в зеркале византийской иконографии», яка відбулася у конференц-залі Національного заповідника «Софія Київська».

Доповідь було присвячено маловивченому питанню в іконографії — зображенню диску, що світиться або обертається. Цей мотив отримав широке розповсюдження у візантійському мистецтві XII–XIV століть, але його витоки та символічний зміст лишаються невідомими. У доповіді було простежено зв'язок цього елемента іконографії, що відігравав ключову роль у символізмі середньовічних храмів, із неоплатонічною концепцією Божественного Світа. Вірогідно, іконописці мали на меті закріпити у формі цього іконографічного знака ранньовізантійські уявлення про сакральний простір як образ світу, який обертається. Іеротопія стародавніх храмів, подібних до Софії Константинопольської, набуває відображення в іконографії розписів та ікон пізнішого періоду.

В доповіді було розглянуто теоретичні аспекти створення «просторових ікон» і, в зв'язку з цим, проблематику іеротопії та іконографії як двох підходів до опису явищ середньовічної культури.

Олексій Михайлович Лідов — російський історик мистецтва і візантолог, академік Російської академії мистецтв, директор Наукового центру східнохристиянської культури та завідділом Інституту світової культури МДУ імені М. В. Ломоносова. Він — автор теорії іеротопії. Автор 23 книг, присвячених питанням мистецтва і культури Візантії та Давньої Русі.

18 квітня, в четвер п'ятого тижня Великого посту, у Полтавській Місіонерській Духовній семінарії відбулися спільні Сповідь і Причастя Святих Христових Таїн. Богослужіння в храмі преподобного Нестора Літописця очолив духовник семінарії протоієрей Георгій Граб. Йому співслужи-

ли віце-ректор семінарії архімандрит Веніамін (Погребной) і викладачі в священному сані.

Напередодні увечері була завершена утрена з читанням Великого покаянного канону преподобного Андрія Критського. Також за богослужінням, що в народній традиції має назву «Маріїне стояння», було прочитано житіє преподобної Марії Єгипетської, що дає зразок істинного покаяння, боротьби з гріхом і приклад невимовного милосердя Божого. Марія Єгипетська з безодні пороку зійшла шляхом покаяння на таку висоту досконалості й святості, що уподібнилася безтілесним ангелам.

По закінченню богослужіння духовник семінарії протоієрей Георгій Граб звернувся до присутніх зі словом настанови, після чого причасники Святих Таїн Христових піднесли подячні молитви.

23–24 квітня з благословення Ректора Полтавської Місіонерської Духовної

семінарії Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа, викладачі та студенти Духовної школи здійснили паломницьку поїздку до Святогірська. Очолили поїздку проректор із виховної роботи протоієрей Ростислав Денисюк і викладач семінарії протоієрей Анатолій Боярчук.

У Свято-Успенській Святогірській Лаврі паломників радо зустріли насельники обителі.

Під час Божественної Літургії Передосвячених Дарів викладачі та студенти причастилися Святих Христових Таїн. По закінченню Богослужіння гості з Полтавської семінарії були запрошені на братську трапезу. Потім паломники відвідали музей історії обителі. Особливі спогади залишило у паломників відвідування печерних храмів та місць затвору святогірських подвижників.

Дорогою додому паломники відвідали Свято-Вознесеньський храм м. Ізюма та

Митрополит Филип звершив освячення антимінсів для храмів єпархії

✙ У четвер Страсної седмиці, 2 травня, Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип звершив Божественну Літургію за чином Василя Великого у Свято-Макаріївському кафедральному соборі Полтави.

Під час читання годин Високопреосвященніший Владика звершив освячення нових антимінсів для храмів єпархії.

Нагороди до дня Святої Пасхи

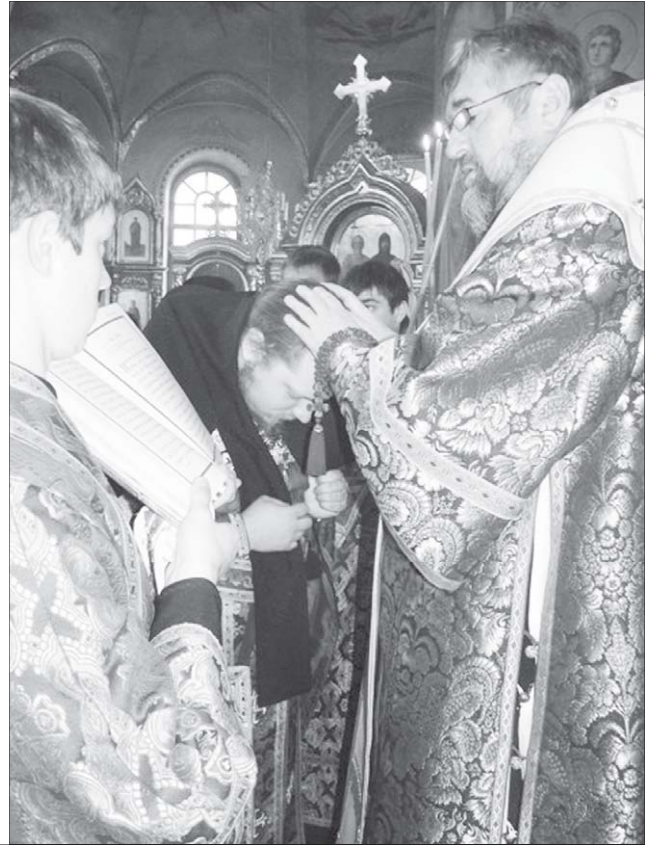
✙ 2 травня у Свято-Макаріївському кафедральному соборі Полтави за Божественною Літургією, за малим входом, Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип вручив нагороди клірикам єпархії до дня Святої Пасхи.

Так, до уваги на ревні труди на благо святої Церкви, сумлінне служіння Блаженніший митрополит Київський і всієї України Володимир, Предстоятель Української Православної Церкви, за клопотанням Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа удостоїв кліриків Полтавської єпархії наступних церковно-ієрархічних нагород:

секретар-референт єпархіального управління, клірик Серафимівського храму міста Полтави ієромонах Афанасій (Бідний) зведений у сан ігумена;

ризничий Свято-Макаріївського кафедрального собору міста Полтави протоієрей Алексій Соловійов і співробітник єпархіального відділу у справах молоді, настоятель храму Різдва Пресвятої Богородиці міста Полтави протоієрей Михайл Бабич удостоєні палиці;

прес-секретар єпархії, клірик Свято-Макаріївського кафедрального собору міста Полтави ігумен Тихон (Васильєв) удостоєний права носіння хреста з прикрасами.

«Вечери Твоея тайныя днесь Сыне Божий...»

✙ У Великий Четвер Церква згадує і знову звершує Таємну Вечерю Господа Ісуса Христа. На Таємній Вечері Христом було встановлено одне з головних Таїнств християнської Церкви — Євхаристія (що в перекладі з грецького означає «подяка»), під час якої всі вірні причащаються Тіла і Крові Самого Христа. Без Причастя, вчить Церква, немає істинного християнського життя; в цьому Таїнстві відбувається найповніше, наскільки тільки це можливо на землі, поєднання людини з Богом.

2 травня, в четвер Страсної седмиці, Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип звершив Божественну Літургію за чином Василя Великого у Свято-Макаріївському кафедральному соборі Полтави.

У день встановлення Таїнства Євхаристії віруючі прагнуть причаститися Тіла і Крові Христових. Не стала винятком і ця Літургія. Чимало причасників як за ранньою, так і за пізньою Літургією сподобилися причаститися Святих Христових Таїн.

Також у Великий Четвер відбувається заготівлення Запасних Дарів для причащення хворих. Тіло і Кров Хрис-

тові, освячені за Літургією Великого Четверга, зберігаються в особливому ковчежці (зазвичай виконаному у формі храму), іменованому дарохранильничу. Дарохранильниця стоїть на престолі у вітарі, й звідти священники протягом усього року беруть Тіло і Кров Христові й, переклавши в менший ковчежець — дароносицю, причащають ними тих, хто через старість або з неможливі не може прийти в храм і причаститися в храмі.

У Великий Четвер здавна відбувається у Православній Церкві ще й чин миротворіння, під час якого особисто Патріарх або ті єпископи, яких Патріарх благословив, варять і благословляють миро — особливу запашну олію, зварену з різних смол і пахоців. Це миро використовується при Таїнстві Миропомазання, коли відразу ж після Хрещення ним помазують нового члена Церкви. У Миропомазанні, що відбувається один раз за життя православного християнина, людині подаються дари Святого Духа, які вона покликана зберегти в собі й помножити.

Єпархіальна хроніка

приклалися до чудотворної Піщанської ікони Божої Матері, однієї з найшанованіших святинь Слобожанської землі.

24 квітня в обласному військовому комісаріаті відбулися урочисті проводи юнаків Полтавщини на службу до Збройних сил України та підрозділів внутрішніх військ МВС України.

Привітав майбутніх захисників Вітчизни та побажав їм віддано служити Батьківщині, не забувати рідних та близьких заступник голови Полтавської облдержадміністрації Олександр Коваль.

З благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа, участь в урочистостях узяв секретар Полтавської єпархії протоієрей Михайл Волощук. Отець Михайл звершив молебень для новобранців, окропив їх свяченою водою та сказав напутнє слово.

Майстерність рукопашного бою продемонстрували курсанти військово-спортивного центру «Воїн», бійці роти спеціального призначення «Беркут» управління Міністерства внутрішніх справ у Полтавській області.

Святковий концерт для юнаків організувала Полтавська обласна державна філармонія.

Призовникам були вручені подарункові набори.

25–26 квітня на базі кафебри теорії та методики технологічної освіти Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка відбулась II Всеукраїнська науково-практична конференція «Феномен писанки в сучасному культурно-освітньому просторі».

Організаторами конференції виступили Міністерство освіти і науки України, Полтавська облдержадміністрація, Полтавський національний пе-

дагогічний університет імені В. Г. Короленка, Полтавський обласний інститут післядипломної педагогічної освіти імені М. В. Остроградського, Полтавський краєзнавчий музей, відділ культури і туризму Карлівської райдержадміністрації.

Конференція відбувалась за наступними тематичними напрямками: «Писанка в контексті світової культури»; «Педагогічний досвід упровадження писанкарства в закладах освіти»; «Формування художньо-естетичних цінностей молоді засобами писанкарства».

З благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа, у конференції взяв участь благочинний Карлівського округу протоієрей Віталій Ковалевський, який привітав присутніх від імені Високопреосвященнішого Владика та благословив відкриття виставки писан-

ки. За підсумками конференції буде видано збірку матеріалів.

26 квітня у Полтаві біля пам'ятника ліквідаторам наслідків аварії на Чорнобильській атомній електростанції відбувся мітинг-реквієм. Представники влади, духовенства, чорнобильських організацій, матері й вдови загиблих ліквідаторів, сотні полтавців вшанували пам'ять загиблих і згадали живих.

Квіти та вінки до меморіалу жертв Чорнобиля поклали голова облдержадміністрації Олександр Удовіченко, голова обласної ради Іван Момот, міський голова Олександр Мамай, представники владних структур, громадських організацій. З благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа, річниця Чорнобильської трагедії у храмах Полтавської єпархії Української Православної Церкви була вже традиційно відзначе-

на заупокійними богослужіннями, за якими особливо поминали загиблих учасників ліквідації аварії на ЧАЕС та померлих від наслідків катастрофи.

Участь у мітингу, з благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа, взяв секретар Полтавської єпархії протоієрей Михайл Волощук.

У Комсомольську разом із представниками влади, духовенства, чорнобильських організацій, громадськості, рідними ліквідаторів у мітингу-реквіємі біля пам'ятника ліквідаторам наслідків аварії на Чорнобильській атомній електростанції взяла участь делегація Полтавської Місіонерської Духовної семінарії, яку очолив благочинний Комсомольського єпархіального округу, духівник семінарії протоієрей Георгій Граб. Отець благочинний і група студентів Духовної школи поклали квіти та вінки до пам'ятника.

Страсні Євангелія

✠ У молитовному зосередженні проходять останні дні Страсного тижня. Віруючі особливо прагнуть відвідати великопостове богослужіння, що звершується ввечері Страсного Четверга, коли відбувається читання Страсних Євангелій, що оповідають про страждання і смерть Спасителя.

2 травня, в Страсний Четвер, у Макаріївському кафедральному соборі Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип очолив утрєню з послідуванням Страстей Господніх. Його Високопреосвященству співслужили клірики собору.

Молитовно і зворушливо співав архієрейський хор.

Після закінчення богослужіння віруючі понесли додому запалені свічки — знак Христових страждань і Його Божественної перемоги над злом.

Зміст Євангелій і послідування присвячено прощальній бесіді Ісуса Христа зі Своїми учнями на Таємній Вечері, зраді Його Іудею, суду над Ним у первосвященників і Пілата, Його розп'яттю і почасті похованню. За часом ці події відносяться до ночі з Великого Четверга на Велику П'ятницю і до дня Великої П'ятниці до вечора її.

«Днесь висит на древе...»

✠ У Полтавському Свято-Макаріївському кафедральному соборі ранком Страсної і Великої П'ятниці 3 травня були звершені Царські (Великі) години, за якими були прочитані особливі псалми, уривки старозавітних пророцтв про страждання Спасителя, апостольські послання, що розповідають про смисл і значення Страстей Христових, а також Євангелія, що словесними фарбами описують страшні Страсті й вільну смерть Господа.

За богослужінням у виконанні соборного духовенства прозвучали зворушливі антифони і тропарі, присвячені Страстям Хрис-

товим. Потім Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип очолив служіння вечірні з винесенням Святої Плащаниці.

По закінченню зворушливої ходи з Плащаницею духовенством собору був звершений канон «Про розп'яття Господнє і плач Пресвятої Богородиці».

Прихожани схиляли коліна перед Святою Плащаницею, ніби перед самим Гробом Господнім.

Увечері, вночі або рано-вранці — в залежності від місцевих традицій — у полтавських храмах відбулися богослужіння утрєні Боготілесного поховання Спасителя.

Світле Христове Воскресіння

✠ У день Світлого Христового Воскресіння 5 травня богослужіння у Свято-Макаріївському кафедральному соборі Полтави почалося з читання Діань Святих Апостолів, а за півгодини до півночі перед Святою Плащаницею була звершена полуношниця Великої Суботи з читанням канону «Волною морскою...»

Рівно опівночі тихим співом «Воскресение Твое Христе Спасе» розпочався хресний хід. Урочисте обходження храму, що символізує хід жінок-мироносиць до Гробу Господнього, очолив Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип. І ось замовкають спів і передзвін. У

повній тиші звучить вигук Владики: «Слава Святей, Единосущней, Животворящей и Нераздельней Троице...» Духовенство вперше співає тропар «Христос Воскресе...» Під спів цього гімну всі заходять до храму, осяяного світлом. Під час співу Пасхального канону Владика та духовенство багаторазово звершують кадиння храму і вітають віруючих словами «Христос Воскрес».

Після співу стихир Пасхи зачитують огласительне слово на Пасху Господню святителя Іоанна Златоуста.

За Літургією було прочитано Євангеліє кількома мовами. Після закінчення Божественної Літургії Владика звершив освячення Арто-су і пасхальних кошиків.

Єпархіальна хроніка

29 квітня відбулася чергова зустріч представників обласної влади та релігійних організацій, під час якої було обговорено ряд актуальних питань щодо утвердження в суспільстві моральних і духовних цінностей. Провів засідання заступник голови — керівник апарату облдержадміністрації Валерій Пархоменко.

З благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа, участь у заході взяв секретар Полтавської єпархії протоієрей Михайл Волощук.

Говорячи про необхідність морально оздоровлювати суспільство й відводячи велику роль у цьому процесі церквам, Валерій Пархоменко зазначив: «Президент України Віктор Янукович нещодавно під час зустрічі з керівниками церков і релігійних організацій наголосив на тому, що державна політика щодо релігії та церкви й надалі будуватиметься на засадах довіри, законності та верховенства права, а законо-

давча база у сфері державно-церковних відносин буде вдосконалюватися. Тому сьогодні ми можемо привернути увагу до проблемних питань, надавши свої пропозиції щодо удосконалення законодавства».

Про релігійну ситуацію в області прозвітував директор департаменту інформаційної діяльності та комунікацій із громадськістю Микола Перепелиця. За його словами, в області діють близько 1100 релігійних організацій, із них більше 700 — православні.

«За даними соціологічних досліджень, довіра населення області до церкви — одна з найвищих. Тому християнська віра може стати тією силою, що консолідує наше суспільство», — зазначив Микола Перепелиця.

30 квітня в спеціалізованій школі-інтернаті № 2 імені Н. К. Крупської до свята Пасхи відбувся урочистий захід під назвою «Світле свято Великодня».

З наступаючим святом Пасхи дітей-сиріт привітали заступник голови облдержадміністрації Олександр Коваль і ключар полтавського храму святих мучениць Віри, Надії, Любові та матері їхньої Софії протоієрей Сергій Касьяненко, який узяв участь у заході з благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа. Дітям роздали святкові подарунки.

Вихованці школи підготували святковий концерт.

6 травня, в Світлий Понеділок, у Свято-Георгіївському храмі с. Соколова Балка з нагоди престольного свята було звершено урочисту Божественну Літургію за Пасхальним чином. З благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа, богослужіння очолив секретар Полтавської єпархії протоієрей Михайл Волощук.

З благословення митрополита Филипа, протоієрей Михайл передав у благословення громаді ікону з часткою святих мощей Небесного покровителя Полтавської землі — святителя Афанасія (Вольховського), Полтавського чудотворця.

Ця ікона була написана в іконописній майстерні Полтавської Місіонерської Духовної семінарії, а частка святих мощей була відділена священнослужителями у Велику Суботу, 4 травня, від мощей святителя Афанасія Полтавського, які спочивають у Полтавському Хрестовоздвиженському жіночому монастирі.

9 травня, в 68-му річницю Перемоги у Великій Вітчизняній війні, в місті Комсомольську відбувся мітинг-реквієм. Викладачі та студенти Полтавської Місіонерської Духовної семінарії взяли участь у покладанні квітів до меморіалу «Вічна пам'ять загиблим героям!» Делегацію очолили віце-ректор ПМДС архімандрит Веніа-

мін (Погребной) і благочинний Комсомольського єпархіального округу, духівник семінарії протоієрей Георгій Граб.

Після урочистостей для ветеранів та учасників Великої Вітчизняної війни і жителів міста на площі біля міського Палацу культури відбувся святковий концерт.

14 травня в місті Комсомольську на базі міського історико-краєзнавчого музею відбулась тематична конференція, приурочена до 1025-ї річниці Хрещення Київської Русі та присвячена питанням збереження культурної спадщини, розвитку духовності на прикладах історичного розвитку Київської Русі.

Конференцію організовано відділом культури і туризму виконкому Комсомольської міської ради спільно з міським відділом освіти, Полтавською Місіонерською Духовною семінарією та міським історико-краєзнавчим музеєм.

Пасхальна вечірня

✠ Увечері першого дня Пасхи, 5 травня, у Свято-Макаріївському кафедральному соборі Полтави була звершена Велика Пасхальна вечірня, яку очолив Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип.

Перед початком богослужіння Владика облачився у святкові одяги й благословив парафіян. Велика вечірня почалася урочистим загальним багаторазовим співом Пасхального тропаря, що оспівує Воскресіння Христове.

Його Високопреосвященству співслужили благочинні районних округів, клірики ка-

федрального собору, міське духовенство. По закінченню вечірнього богослужіння ключар собору протоієрей Василій Цьолка зачитав Пасхальне Послання Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа.

Після цього з вітальним словом до Високопреосвященнішого Владика звернувся благочинний першого Полтавського районного округу протоієрей Іоанн Корнієнко. А потім Владика сердечно привітав усіх зі світлим святом Христового Воскресіння та благословив присутніх.

У храмі відбулося традиційне христосудання.

Клірики єпархії удостоєні церковних нагород

✠ За Великою Пасхальною вечірньою 5 травня у Свято-Макаріївському кафедральному соборі Полтави Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип за ревне служіння Святій Церкві удостоїв церковних нагород кліриків єпархії:

клірик Хрестовоздвиженського монастиря Полтави священник Євгеній Петренко удостоєний камілавки;

настоятель Преображенського храму села Мартинівка Гадяцького району священник Володимир Костенко, настоятель храму Архістратиго Божого Михайла села Щербані Полтавського району священник Павел Марковський, клірик храму святих мучениць Віри, Надії, Любові міста Полтави священник Александр Мамонов та настоятель Симеонівського храму села Максимівка Карлівського району священник Євгеній Полтавець удостоєні права носіння наперсного хреста.

До дня Святої Пасхи, з благословення Предстоятеля Української Православної Церкви Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира і за клопотанням Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргород-

ського Филипа, в сан протоієрея піднесені настоятель Тихонівського храму міста Полтави священник Стефан Водяник і настоятель Успенського храму села Абазівки Полтавського району священник Константин Денисенко;

глава єпархіального відділу благодійності й соціального служіння, член єпархіального відділу зі взаємодії з правоохоронними органами, член творчої групи зі співробітництва зі ЗМІ при прес-службі Полтавської єпархії, ключар Петро-Павлівського храму міста Полтави протоієрей Андрій Симон удостоєний права носіння хреста з прикрасами.

Другий день Пасхи. Архієрейське богослужіння в Миргороді

✠ 6 травня, в понеділок Світлої седмиці — другий день Пасхи й день пам'яті святого великомученика Георгія Побєдоносця, Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип звершив Божественну Літургію в Успенському соборі другого кафедрального міста єпархії — Миргорода.

Його Високопреосвященству співслужили благочинний Миргородського округу протоієрей Іоанн Созанський, настоятель Покровського храму села Мальці Миргородського району протоієрей Василій Гром, настоятель Іоанно-Богословського храму Миргорода протоієрей Петро Товстяк, секретар-референт митрополита протоієрей Миколай Довганич, духовенство Миргородського округу.

За Літургією священник Сергій Зуєв був возведений у сан протоієрея.

По закінченню Літургії було звершено хресний хід навколо храму під спів Пасхального канону, з читанням недільного Євангелія.

Після хресного ходу Владика звершив освячення ікон на західному фасаді храму, створення яких спонсорував директор санаторію «Райдужний» Зіновій Петрович Горгула.

Після служби Високопреосвященніший Владика привітав із Великоднем духовенство і мирян.

Єпархіальна хроніка

16 травня було проведено міську олімпіаду знавців Біблії серед учнів ЗНЗ міста Комсомольська на базі НВК імені Л. І. Бугаєвської. Захід організовано На виконання рішення колегії головного управління освіти і науки Полтавської облдержадміністрації з питання «Про впровадження в загальноосвітніх навчальних закладах області курсів духовно-морального спрямування» міським методичним кабінетом відділу освіти Комсомольської міськради спільно з Полтавською Місіонерською Духовною семінарією. В олімпіаді взяли участь 54 учні з шести шкіл міста.

З благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа, Голови Синодального відділу релігійної освіти, катехізації та місіонерства УПЦ, Ректора Полтавської Місіонерської Духовної семінарії, в організації та проведенні заходу взяв участь проректор із виховної роботи семінарії протоієрей Ростислав Денисюк.

За підсумками міської олімпіади знавців Біблії прийнято рішення нагородити грамотами відділу освіти виконкому Комсомольської міської ради за зайняте I місце:

Білецького Андрія, учня 10 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №6;

Сідька Михайла, учня 9 класу НВК імені Л. І. Бугаєвської;

Габ Ольгу, ученицю 8 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №4 з поглибленим вивченням англійської мови;

Настеку Марію, ученицю 7 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №4 з поглибленим вивченням англійської мови;

Гармидер Абігаль, ученицю 6 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №4 з поглибленим вивченням англійської мови;

Паливоду Михайла, учня 5 класу гімназії імені В. О. Нижниченка;

Скомаровську Анастасію, ученицю 4 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №1 з поглибленим вивченням економіки та права;

Перуна Ярослава, учня 3

класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №4 з поглибленим вивченням англійської мови.

Нагородити грамотами відділу освіти виконкому Комсомольської міської ради за зайняте II місце вирішено:

Сідько Катерину, ученицю 11 класу НВК імені Л. І. Бугаєвської;

Куїмову Анастасію, ученицю 9 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №6;

Каюкову Вероніку, ученицю 8 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №2 з поглибленим вивченням математики;

Івануху Валерію, ученицю 7 класу гімназії імені В. О. Нижниченка;

Габ Поліну, ученицю 6 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №4 з поглибленим вивченням англійської мови;

Ховдун Лоїду, ученицю 5 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №4 з поглибленим вивченням англійської мови;

Алещенкову Вікторію, ученицю 4 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №2 з поглибленим вивченням математики;

Дейну Ігоря, учня 4 класу НВК імені Л. І. Бугаєвської;

Паливоду Юлію, ученицю 3 класу гімназії імені В. О. Нижниченка.

Нагородити грамотами відділу освіти виконкому Комсомольської міської ради за зайняте III місце вирішено:

Карамушку Максима, учня 10 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №2 з поглибленим вивченням математики;

Дегтяра Юрія, учня 9 класу гімназії імені В. О. Нижниченка;

Ткач Юлію, ученицю 9 класу НВК імені Л. І. Бугаєвської;

Беззубцева Михайла, учня 8 класу гімназії імені В. О. Нижниченка;

Ліньову Марію, ученицю 7 класу гімназії імені В. О. Нижниченка;

Денисенка Даниїла, учня 6 класу НВК імені Л. І. Бугаєвської;

Романенка Миколу, учня 5 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №6;

Жука Дмитра, учня 5 класу НВК імені Л. І. Бугаєвської;

Бабічеву Світлану, ученицю 4 класу НВК імені Л. І. Бугаєвської;

Костіну Надію, ученицю 4 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №1 з поглибленим вивченням економіки та права;

Янкович Софію, ученицю 3 класу ЗОШ І–ІІІ ступенів №6.

Директорам ЗОШ І–ІІІ ступенів №1 Тягай Н. А., ЗОШ І–ІІІ ступенів №2 Васильченко О. В., гімназії імені В. О. Нижниченка Полобок Л. В., ЗОШ І–ІІІ ступенів №4 Куракін А. М., НВК імені Л. І. Бугаєвської Тузіковій А. М., ЗОШ І–ІІІ ступенів №6 Усатенко В. М. оголошено подяку за організаційну роботу та активну участь учнів у міській олімпіаді знавців Біблії. Директору НВК імені Л. І. Бугаєвської Тузіковій А. М. оголошено подяку за високий рівень організації проведення олімпіади.

Організатори сподіваються, що такі заходи не лише об'єднують молодь навколо вивчення Біблії, а й виховують та закріплюють у юного покоління морально-етичні якості: доброчинність, порядність, благодійність, яких так бракує нашому сучасному суспільству.

Світлий Вівторок у Спаському храмі

✙ На третій день Пасхи, за усталеною традицією, Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип звершив богослужіння в старовинному храмі Полтави, освяченому на честь Нерукотворного образу Спасителя.

Його Високопреосвященству співслужили благочинний Полтавського градського округу протоієрей Іоанн Корнієнко, благочинний Полтавського районного округу протоієрей Александр Антонюк, настоятель Свято-

Сампсонівського храму протоієрей Константин Оніпко, пресекретар єпархії ігумен Тихон (Васильєв), клірик Серафимівського храму Полтави ігумен Афанасій (Бідний), а також клірик Спаського храму священник Сергій Антонюк.

За богослужінням співав архієрейський чоловічий квінтет під керівництвом диякона Димитрія Литвиненка.

Після богослужіння Владика привітав усіх зі світлим святом Пасхи й закликав на молільників благословення Боже.

День Великої Перемоги

✙ 9 травня, в день 68-ї річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні, в храмах Полтавської єпархії відбулися заупокійні богослужіння Пасхальним чином за загиблими в цій війні, а також подячні молебні за даровану Богом перемогу над фашистськими загарбниками.

Цього дня в Полтаві відбувся мітинг-реквієм, присвячений Дню Великої Перемоги.

Віддати данину поваги полеглим воїнам зібралися керівники області та міста, ветерани Великої Вітчизняної війни, Збройних сил та праці, державні службовці, депутати місцевих рад, представники громадськості, духовенства, учнівської та студентської молоді, військові.

Урочистою ходою багатотисячна колона полтавців на чолі з учасниками бойових дій Великої Вітчизняної війни, керівниками області та міста пройшла вулицею Фрунзе до Меморіалу Солдатської Меморії.

З великим святом Перемоги учасників мітингу привітали голова облдержадміністрації, депутат обласної

ради Олександр Удовіченко, голова обласної ради Іван Момот, Полтавський міський голова Олександр Мамай, голова міської ради ветеранів Леонід Солодовник, голова студентської ради Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка Ярослава Бондаренко.

У цей день Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргород-

ський Филип разом із духовенством Полтави взяв участь в урочистому покладанні квітів до Меморіалу Солдатської Слави.

Після покладання квітів присутні вшанували загиблих хвилиною мовчання.

У парку імені І. П. Котляревського відбулися народні гуляння та концертна програма. Полтавці були запрошені на солдатську кашу з польової кухні.

У Фомину неділю

✙ У християнському богослов'ї недільний день вважається і першим днем седмиці — днем початку творіння Божого, і одночасно восьмим днем, тобто днем майбутнього Царства, в якому вже часу не буде, а є вічність. Антипасха, восьмий день після Воскресіння Христового, являє образ саме Царства Божого, перший день оновленого Христом нового світу.

12 травня, в неділю другу після Пасхи, апостола Фоми, в день Антипасхи, Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип звершив Божественну Літургію у Хрестовоздвиженському соборі Полтавського жіночого монастиря.

Біля воріт обителі Владика зустрічали настоятелька монастиря ігумена Сергія з сестрами обителі.

У цей день Його Високопреосвященству співслужили духівник монастиря протоієрей Григорій Голик, пресекретар єпархії ігумен Тихон (Васильєв), референт митрополита протоієрей Миколай Довганич та клірики монастиря.

За богослужінням співав чоловічий архієрейський квартет під управлінням диякона Димитрія Литвиненка.

Після богослужіння Високопреосвященніший Владика привітав парафіян зі святом Великодня і закликав Боже благословення на молільників.

Єпархіальна хроніка

18 травня в Комсомольському виправному центрі № 136 відбулося освячення храму на честь ікони Божої Матері «Невиливана Чаша». З благословення Високопреосвященнішого Филипа, митрополита Полтавського і Миргородського, освячення звершив благочинний Комсомольського благочинного округу, ключар Свято-Миколаївського Архієрейського подвор'я протоієрей Георгій Граб у співслужінні віце-ректора Полтавської Місіонерської Духовної семінарії архімандрита Веніаміна (Погребного), викладачів семінарії у священному сані, священнослужителів благочинія і кліриків Кременчуцької єпархії.

Храм побудований з ініціативи ключаря храму блаженної Ксенії Петербурзької, викладача семінарії протоієрея Анатолія Боярчука, який вже кілька років поспіль духовно опікується ув'язненими.

20 травня в Полтавській Місіонерській Духовній семінарії відбувся захист дипломних робіт та місіонерських проектів студентів 4-го курсу богословсько-місіонерського відділення — випускників 2013

року. З благословення Високопреосвященнішого Филипа, митрополита Полтавського і Миргородського, Ректора семінарії, комісію з захисту робіт очолив віце-ректор ПМДС архімандрит Веніамін (Погребной).

Починаючи з цього навчального року, студенти богословсько-місіонерського відділення по закінченню навчання за бажанням можуть обрати або написання дипломної роботи, або захист місіонерського проекту.

До уваги слухачів була представлена одна дипломна робота студента 4-го курсу Ігоря Мельниковича з теми «Порівняння містичної поезії Симеона Нового Богослова та Іоанна Креста» і 16 місіонерських проектів із тем «Друзі на вулиці», «Церква і спорт», «Православний клуб єдиноборств», «Дитячий церковний хор», «Православний дитячий літній табір», «Створення православного дитячого садка», «Загальноправославний туризм», «Живе слово», «Повторення хресних обітниць людьми, які формально приступили до Таїнства Хрещення», «Катехізація парафіян та всіх бажаних», «Православна проповідь людям зі слабким слухом (глухонімим)», «Оголошення тих, хто готується прийняти Святе

Хрещення», «Організація пам'яток», «Катехізація військовослужбовців», «Допомога людям, що перебувають у місцях позбавлення волі», «Просвітництво шкільної молоді».

21 травня відбулося засідання Вченої ради Полтавської Місіонерської Духовної семінарії. З благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа, Ректора семінарії, засідання очолив віце-ректор архімандрит Веніамін (Погребной).

Було заслухано повідомлення отця віце-ректора щодо розподілу посадових обов'язків, розглянуто подання випускниками прохання на отримання рекомендації на подальше навчання у вищих духовних навчальних закладах, а також затверджено календар навчального часу та святкових днів на 2013/2014 навчальний рік.

24 травня в місті Луцьку відбулось нагородження переможців II етапу Всеукраїнського конкурсу творчих робіт серед студентів вищих духовних навчальних закладів

УПЦ із теми «Православ'я на Русі: історія, духовність, культура». Перше місце в конкурсі виборів студент IV курсу Полтавської Місіонерської Духовної семінарії Максим Максимов. Найкращі знавці історії Православ'я отримали дипломи від Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира та ноутбуки. Крім того, полтавському семінаристу подарували збірку творів отців Церкви «Золотої доби».

Відзнаки і нагороди вручали Голова Учбового Комітету при Священному Синоді УПЦ єпископ Ірпінський Климент та єпископ Володимир-Волинський і Ковельський Володимир.

Владика Климент побажав учасникам та переможцям конкурсу Божого благословення і подальших успіхів у здобутті богословських та церковно-історичних знань. «Хай пам'ять про Хрещення Русі, про те, що зробив для нашого народу святий рівноапостольний князь Володимир, завжди живе у наших серцях», — наголосив Владика Климент.

25 травня у військовій частині А-2673, розташованій у Полтаві, на запрошення командувача підполковника Вік-

тора Денегі, відбулося урочисте освячення каплиці на честь пророка Божого Ілії. З благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа, чин освячення звершили благочинний першого міського округу протоієрей Іоанн Корнієнко, а також клірики храму святого мученика Іоанна Воїна, який знаходиться неподалік від військового містечка.

Нагадаємо, що 8 квітня було освячено місце і закладний камінь під будівництво каплиці.

Після урочистого освячення та відкриття каплиці до меморіальних плит, встановлених на стінах каплиці, лягли живі квіти в пам'ять про загиблих авіаторів цієї військової частини.

Військова частина А-2673 — спадкоємець бойової слави 13-ї гвардійської важкої бомбардувальної авіаційної Дніпропетровсько-Будапештської ордена Суворова дивізії. Остання зростила 67 Героїв Радянського Союзу. Під час війни її полки брали участь у визволенні України, Білорусії, Румунії, Угорщини, у взятті Берліна. Окремі полки воювали в Афганістані, з миротворчими та гуманітарними місіями побували в Лівані, Індії та на Балканах.

У Спасо-Преображенському Мгарському чоловічому монастирі відбулися урочистості, присвячені 20-річчю відродження чернечого життя в обителі

✠ 15 травня, в день пам'яті святого Афанасія, Патріарха Константинопольського, Лубенського чудотворця — Небесного покровителя обителі, в монастирі відбулися урочисті заходи, присвячені 20-річчю відродження чернечого життя в обителі. Саме в цей день двадцять років тому, 15 травня 1993 року, була звершена перша Літургія у відроджуваній обителі.

У день 20-річних урочистостей Божественну Літургію в Преображенському соборі Мгарського чоловічого монастиря звершив Священноархімандрит обителі і її перший чернець у пострадянські роки Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип у співслужінні Високопреосвященнішого архієпископа Кіровоградського і Новомиргородського Іоасафа, Преосвященних єпископів Новокаховського і Генічеського Філарета та Кременчуцького і Лубенського Миколая.

Біля святих воріт обителі Владика Филипа зустрічали насельники монастиря, духовенство та численні паломники.

Молитовно прославити великого угодника Божого святителя Афанасія, нетлінні моці якого близько 300 років спочивали в Мгарській обителі, й розділити радість молитовного і Євхаристичного спілкування в монастир прибули благочинні районних округів і духовенство Полтавської та Кременчуцької єпархій, чернецтво інших обителей, численні миряни.

За малим входом відбулося нагородження кліри-

ків Полтавської єпархії до дня Святої Пасхи.

До уваги на ревні труди на благо святої Церкви, сумлінне служіння Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Володимир, Предстоятель Української Православної Церкви, за клопотанням Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа удостоїв кліриків Полтавської єпархії наступних церковно-ієрархічних нагород:

клірик Успенського собору міста Гадяч ієромонах Пімен (Шевченко) удостоєний права носіння наперсного хреста,

настоятель Покровського храму села Петрівка-Роменська Гадяцько-

го району протоієрей Олег Мостовий нагороджений палицею,

настоятель Успенського храму села Лютецька Гадяцького району протоієрей Василь Ліло удостоєний права носіння хреста з прикрасами, настоятель Всіхвятського храму міста Гадяч протоієрей Стефан Кавчак удостоєний права служіння Літургії з відкритими Царськими вратами до «Херувимської пісні».

Від однієї Чаші Господньої у цей день причащалися понад 70 священнослужителів.

Після Літургії, за традицією, було звершено молебень і хресний хід із іконою святителя Афанасія, Лубенського чудотворця.

По закінченню хресного ходу Владика Филип звернувся до Преосвященних Владик, духовенства і мирян зі словами подяки за спільну молитву, а також привітав усіх із днем пам'яті святителя Афанасія і закликав Боже благословення на присутніх.

Після слів Високопреосвященнішого Владика-митрополита зі словами вітань і благих побажань до нього звернувся Високопреосвященніший архієпископ Кіровоградський і Новомиргородський Іоасаф. Високопреосвященніший Владика Іоасаф, з благословення Предстоятеля Української Православної Церкви Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира, зачитав вітальну адресу Його Блаженства настоятелю з братією святої обителі в день святкування 20-річчя відродження чернечого життя.

Після богослужіння всім гостям була запропонована монастирська трапеза.

**ЕГО ВЫСОКОПРЕОСВЯЩЕНСТВУ
ВЫСОКОПРЕОСВЯЩЕННЕЙШЕМУ
ФИЛИППУ,
МИТРОПОЛИТУ ПОЛТАВСКОМУ
И МИРГОРОДСКОМУ**
Ваше Высокопреосвященство!
Дорогие братья и сестры!

Сегодня на этом святом месте собрался сонм архипастырей, пастырей и народ Божий, чтобы молитвенно отметить годовщину возрождения монашеской жизни в Спасо-Преображенском Мгарском монастыре.

Двадцать лет назад, после многих лет поругания и запустения, эта святая обитель приняла первых монахов, во главе с архимандритом Филиппом пришедших сюда, чтобы возродить древнюю святыню, и в ее стенах вновь зазвучали тихие монашеские молитвы за нашу землю, за наш народ и весь мир.

Спасо-Преображенский Мгарский монастырь по праву можно назвать форпостом Православия. Основанная еще в XVII веке митрополитом Исаией Копинским, постриженником Киево-Печерской Лавры, святая Мгарская обитель во все периоды своего существования имела особое значение для утверждения Православной веры на Украине. Этому, прежде всего, способствовала деятельность православного братства, учрежденного здесь митрополитом Исаией по примеру Киевского Богоявленского братства.

Промыслом Божиим в Мгарской обители завершили свой земной путь два Константинопольских патриарха — святители Афанасий и Серафим, которые навсегда остались молитвенниками за радушно принявшую их обитель, украинскую землю и наш православный народ.

В связи с сегодняшним празднованием особо хотим отметить труды Высокопреосвященнейшего митрополита Филиппа в деле возрождения и становления святой обители. Его верой, усердием и настойчивостью не только возрожден монастырь как монашеская община, но и в память основателя его, митрополита Исаии, возрождена в обители миссионерская деятельность, ведется активная работа с молодежью. Благодаря трудам и энергии Высокопреосвященнейшего Владыки Мгарский монастырь ныне — ведущий миссионерский центр Украинской Православной Церкви.

С особой духовной радостью Мы вспоминаем посещение Нами Спасо-Преображенского Мгарского монастыря во дни канонизации святых преподобномучеников Мгарских. И ныне, пребывая в молитвенном единении со всеми здесь ныне собравшимися, Мы возносим наши молитвы ко Господу и к святым Мгарским преподобномученикам, дабы по их молитвам Господь укрепил и благословил всех нас на дальнейшие труды во славу Святой Церкви.

Не имея сегодня возможности прибыть на торжества лично, при первой же возможности с радостью посетим славную Спасо-Преображенскую Мгарскую обитель, чтобы иметь радость молитвенного общения со всеми вами на этом святом месте.

Благословение Божие да пребудет со всеми вами.

**† ВЛАДИМИР,
МИТРОПОЛИТ КИЕВСКИЙ И ВСЕЯ УКРАИНЫ,
ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УКРАИНСКОЙ
ПРАВОСЛАВНОЙ ЦЕРКВИ**

Зустріч із головою Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти

✠ 17 травня у резиденції Предстоятеля УПЦ у Святій Успенській Києво-Печерській Лаврі відбулася зустріч Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира з головою Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти Лілією Гриневич.

У зустрічі взяли участь керуючий справами УПЦ митрополит Бориспільський Антоній, голова Відділу релігійної освіти, місіонерства і катехізації при Священному Синоді

УПЦ митрополит Полтавський і Миргородський Филип, секретар Предстоятеля УПЦ архієпископ Переяслав-Хмельницький і Вишневський Александр, голова Учбового комітету при Священному Синоді УПЦ єпископ Ірпінський Климент, радник Предстоятеля УПЦ Юрій Решетніков.

Під час зустрічі було обговорено коло освітніх питань, зокрема таких, як викладання основ християнської етики у загальноосвітніх навчальних закладах, надання релігійним ор-

ганізаціям права на заснування загальноосвітніх навчальних закладів різного рівня, державне визнання дипломів духовних навчальних закладів, соціальний статус студентів, випускників і викладачів духовних навчальних закладів.

За заслуги перед Українською Православною Церквою та з нагоди дня народження Блаженніший Митрополит Володимир нагородив Лілію Михайлівну Гриневич орденом преподобного Нестора Літописця III ступеня.

Пасхальний вечір духовної і вокально-хорової музики

✙ У світлі дні Пасхальної радості, з благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа, 16 травня у кафедральному граді Полтава в палаці дозвілля «Листопад» відбувся Пасхальний концерт духовної і вокально-хорової музики. Вхід для всіх бажаючих був вільним.

Організовано концерт Полтавською єпархією Української Православної Церкви за підтримки керівництва міста та області.

Відкрив концерт архієрейський змішаний хор Свято-Макаріївського кафедрального собору Полтави під керівництвом протоієрея Олега Приходька. Спочатку хор виконав, як і годиться в ці дні, тропар Воскресінню Христовому. Після чого пролунав радісний ірмос першої пісні Пасхального канону «Воскресения день».

Про духовне значення Свята свят глядачам розповідали ведучі вечора.

Чудові Пасхальні та Літургійні піснеспіви слухачам подарували чоловічий квінтет під керівництвом диякона Димитрія Литвиненка, хор духовенства кафедрального собору, змішаний хор полтавського храму святих мучениць Віри, Надії, Любові та матері їхньої Софії під керівництвом Тетяни Дубової.

Долучилися до свята прославлення Воскреслого Христа Спасителя й інші музичні колективи Полтави. З народними піснями виступили хори, камерні ансамблі та солісти, зокрема, пісенно-танцювальний ансамбль обласної філармонії «Полтава», народний оркестр «Мамай», народний хор Полтавського тампоначного управління «Жайвір».

Бурю позитивних емоцій викликав виступ заслуженої артистки України Валентини Колісник, а виступ маленьких вихованців недільної школи при Свято-Серафимівському храмі Полтави змусив слухачів розквітнути посмішками. Мело-

дійними творами порадував камерний хор імені Павла Лиманського під керівництвом Сергія Жмайла.

Бурхливі овації зірвала найменша учасниця концерту Софія Карнаух. Порадував своїм виступом ансамбль скрипалів

«Фантазія» Полтавської малої академії мистецтв.

На завершення вечора Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип привітав зі сцени зі світлим святом Христового Воскресіння всіх, хто був на

концерті, побажав миру і любові, злагоди та добробуту, а також звернувся зі словами подяки на адресу керівників області та міста, які сприяли проведеному концерту. Особливо Владика відмітив організатора вечора Тетяну Дубову.

До Києва прибула ікона «Миколай Утішитель»

✙ 17 травня, перед днем пам'яті святителя Миколая Чудотворця (22 травня), до Києва з Німеччини для поклоніння віруючих вперше прибула ікона «Миколай Утішитель».

Біля Святої Успенської Києво-Печерської Лаври образ зустрічали керуючий справами УПЦ митрополит Бориспільський Антоній, митрополит Миколаївський і Очаківський Питирим, митрополит Полтавський і Миргородський Филип, намісник Лаври митрополит Вишгородський і Чорнобильський Павел, секретар Предстоятеля УПЦ архієпископ Переяслав-Хмельницький і Вишневський Александр, архієпископ Білогородський Миколай, єпископи Макарівський Іларій, Ірпінський Климент, Фастівський Даміан, духовенство столиці, викладачі та вихованці Київських духовних шкіл, сестри милосердя сестринства на честь преподобномучениці Єлизавети та інокіни Варвари, численні віруючі.

Хресним ходом образ святителя Миколая був перенесений до резиденції Блаженнішого Митрополита Київського і всієї України Володимира, де Архіпастир перед іконою відслужив подячний молебень. Після богослужіння Його Блаженство привітав усіх із прибуттям до України ікони святителя Миколая.

У суботу 18 травня ікону хресним ходом перенесли з Києво-Печерської Лаври до подвор'я Свято-Пантелеїмонівського на Афоні монастиря при храмі святителя Михаїла, першого митрополита Київського. У храмі ікона перебуватиме протягом місяця.

Чудотворна ікона «Миколай Утішитель» постійно зберігається у Фонді імені Олександра Глазунова в Мюнхені. До цього вона знаходилась в Александрівському подвор'ї в Єрусалимі, якому була подарована преподобномученицею Єлизаветою Феодорівною.

Неділя святих жон-мироносиць

✙ 19 травня, в Неділю третю після Пасхи, святих жон-мироносиць, служіння Божественної Літургії в Свято-Макаріївському кафедральному соборі Полтави очолив Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип. Його Високопреосвященству співслужили клірики собору.

Після Євангельського читання проповідь виголосив клірик собору протоієрей Миколай Довганич.

По закінченню Літургії всім присутнім на богослужінні жінкам були подаровані квіти в нагадування про жіночий день і служіння жон-мироносиць, які прокровительствують усім благочестивим християнкам.

Престольний день Миколаївського собору Комсомольська

✙ У день перенесення чесних мощей святителя і чудотворця Миколая з Мир Лікійських у Барі в Свято-Миколаївському соборі Архієрейського подвор'я міста Комсомольська було звершено урочисте святкування Престольного дня.

Божественну Літургію цього дня звершив Високопреосвященніший митрополит Полтавський і Миргородський Филип у співслужінні віце-ректора семінарії архімандрита Веніаміна (Погребного), ключаря Свято-Миколаївського подвор'я протоієрея Георгія Граба, кліриків собору, викладачів і студентів Полтавської семінарії у священному сані, духовенства Полтавської та Кременчуцької єпархій.

За малим входом відбулося нагородження священнослужителів Комсомольського благочинія до дня Святої Пасхи.

До уваги на ревної труди на благо святої Церкви, сумлінне служіння Блаженніший Митрополит Київський і всієї України Володимир, Предстоятель Української Православної Церкви, за клопотанням Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа удостоїв кліриків Комсомольського благочинія наступних церковно-ієрархічних нагород:

секретар семінарії ієрей Миколай Попльонтаній зведений у сан протоієрея; викладач семінарії протоієрей Анатолій Боярчук та завідувач богословсько-місіонерським відділенням прото-

ієрей Александр Носенко нагороджені правом носіння палиці;

клірик Свято-Миколаївського Архієрейського подвор'я протоієрей Григорій Голик та благочинний міста Комсомольська, духівник семінарії протоієрей Георгій Граб нагороджені правом носіння митри.

Проповідь про труди й християнське служіння великого святителя Божого Миколая виголосив викладач семінарії протоієрей Миколай Попльонтаній.

Миколаївський храм був заповнений віруючими. Піснеспіви Божественної

Літургії виконували два хори — чоловічий під керівництвом диякона Бориса Лебедева і змішаний, що складається зі студентів регентського і богословсько-місіонерського відділень семінарії, під керівництвом Олени Будим.

Після Літургії відбувся хресний хід навколо храму, по завершенню якого Високопреосвященніший Владика звернувся зі словами привітань і закликав на всіх Боже благословення.

Була зроблена загальна фотографія з Ректором, викладачами та випускниками семінарії цього року.

«Господи, хорошо нам здесь быть»

К 20-летию возрождения Мгарской обители

*Продолжение.
Начало в №2–4.*

Восстановление Преображеского собора Мгарского монастыря

Поскольку жизнь монастыря невозможна без совершения богослужений, то после обустройства элементарных условий быта сразу возник вопрос о приведении в порядок соборного храма обители, который мог вместить, кроме монашеской братии, и прихожан.

Первое время посильную финансовую и материальную помощь (продуктами питания, стройматериалами) монастырю оказывали местные жители. Постоянного источника финансирования у монастыря не было. С письмами о помощи игумен монастыря обращался к руководителям промышленных и аграрных предприятий, к частным предпринимателям. Чаше всего эти просьбы находили отклик. В то же время были и такие жертвователи, которые, оказав весомую помощь, желали остаться неизвестными.

Необходимо отметить, что первый ярус был очищен от мусора еще до 1993 года. Тогда в собор заезжали машины для вывоза старого оборудования завода счетных машин и другого хлама. Первоначально полов в соборе не было, молящиеся стояли, как в яме, на голой земле. Землю зимой застилали сеном, а летом — свежей травой (всегда в храме пахло мятой, осокой), даже сейчас многие богомольцы вспоминают то необычное покрытие. Со временем, к 1996 году, в основной и алтарной частях храма настелили дубовые полы, сделали солею с амвоном, установили переносной Престол и Жертовник. В притворе пол появился в середине 2000-х годов.

Оштукатуривание и внутреннюю побелку стен, начав в 1994 году с алтарной части, завершили в 2008-м, после чего своды храма были декорированы лепниной, украшенной под золото.

В оштукатуренном алтаре, на апсиде, сразу приступили к написанию фресок на месте старых, не изменяя иконографии Деисус: в центре — Спас Вседержитель, слева — Божия Мать в полный рост со свитком, справа — Иоанн Креститель. Реставратор — киевский художник Юрий Кириченко. Позже были восстановлены фрески на нижнем и написаны новые на нижнем и верхнем ярусах соборных колонн: равноапостольных Кирилла и Мефодия, святителя Николая Ратного, святых покровителей обители святителей Афанасия Цареградского и Иоасафа Белгородского, святителей Мелетия Харьковского и Петра Могилы, великомучеников Пантелеимона и Георгия, святых преподобных Серафима Саровского, Сергия Радонежского, Антония и Феодосия Печерских и другие. Некоторые из них были восстановлены на пожертвования определенных

благотворителей, среди них — и бывший посол Германии в Украине Д. Штудеман. На центральной левой колонне, в память о разорении обители в период господствующего атеизма, образ мученицы царицы Александры сохранен в том виде, в котором остался после осквернения — с расстрелянным ликом.

На месте иконостаса в первое время ничего не было, потом алтарную часть отделили тканью. Сварочные работы по монтажу металлического каркаса для иконостаса производили в 1998–1999 годах силами монастыря. Было большое желание закончить работы к Пасхе 1999 года. Но по причине экономического кризиса в стране в тот период особенно часто возникали трудности с приобретением элементов для каркаса. Разрешить проблему удалось благодаря чудесному случаю: в монастырь заехал некий р. Б. Димитрий, который начал интересоваться нуждами обители и, узнав о нехватке средств, оказал необходимой помощи.

С 2004 года бригадой полтавских резчиков под руководством Романа Ругалова (принимавшей ранее участие в изготовлении резных иконостасов для Успенского собора Киево-Печерской Лавры и Крестовоздвиженского собора Полтавского монастыря) начато изготовление резных деталей для восстанавливаемого иконостаса по подобию прежнего.

Одновременно с резчиками приступил к работе художник-иконописец из Черкасской области Александр Кутенков. В уже установленном первом ярусе иконостаса, кроме традиционных местных икон Спасителя, Божией Матери и праздничной Преображения Господня, размещены иконы святых, связанных с полтавской землей.

К маю 2006 года в соборе было проведено водяное отопление. Для этого к югу от собора возле монастырской стены была построена котельная в виде часовни с куполом и крестом, в которой разместили котлы с автоматической системой управления, были проведены трубы, установлены радиаторы по всему периметру здания.

Осенью 2007 года были установлены паникадила: центральное пятиярусное под куполом; в левом и правом приделах параллельно ему два меньшие; одно в алтаре и одно у центрального входа. Кроме того, по бокам — восемь небольших паникадил на первом и втором ярусах и в пономарке и ризнице. Несколько позже была сделана подсветка подсводного пространства собора, исключая алтарную часть.

Параллельно с внутренними работами занялись отделкой фасада. Как было уже упомянуто, первый косметический ремонт провели еще при СССР, однако качество его было плохое. С мая 2001 года по октябрь 2004 года внешние стены собора оштукатурили заново, отреставрированы и местами восстановлена лепнина.

Постепенно, в течение ряда лет, начиная с 2002-го, были заменены окна, в том числе

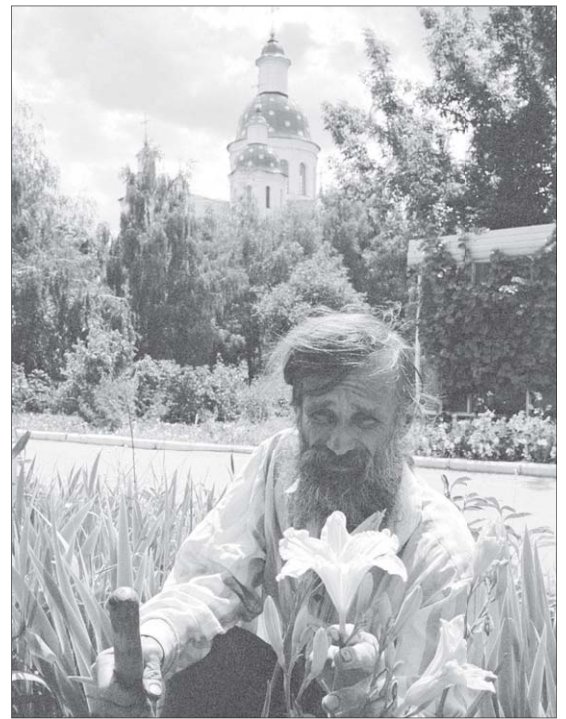

На послушании.

12 окон в центральном куполе на высоте 40 м; установлены новые центральные двойные двери в собор (кованые металлические и дубовые), а также боковые дубовые; покрыта оцинкованным железом и покрашена крыша, установлены вентиляция, дополнительная акустическая система. Относительно акустики следует заметить, что в прежние времена качество звука достигалось соответствующими архитектурными решениями. Так, с постройкой колокольни на уровне ее второго яруса, где располагалась основная звонница, на чердаке собора были устроены резонаторные комнаты, существующие и поныне, что создавало эффект звона под сводом храма. Летом 2008 года киевскими специалистами была установлена акустическая система, состоящая из многоканального пульта управления, усилителей звука, радиосистемы, подвесных мини-микрофонов у Престола и на двух клиросах, двух радиомикрофонов, динамиков по всему периметру собора и в алтаре, а также громкоговорителей на внешних стенах собора.

В настоящее время главный собор обители благолепно украшен иконами, фресками, установлены чтимые иконы в резных киотах, в боковых нишах устроены объемные иконографические сюжеты Рождества Христова и Положения во Гроб Спасителя. Имеется вся необходимая церковная утварь для совершения Литургии, проведения крестных ходов, совершения монашеского чина о Панагии. На горнем месте в 2011 году установлено большое резное архиерейское седалище.

В соборном храме в специально устроенных ковчезах находятся частицы Животворящего Креста Господня, десницы Иоанна Крестителя, великомученицы Варвары, святителя Николая. Среди святынь — икона с частицей мощей святителя Иоасафа Белгородского, переданная в дар братии в честь столетия прославления Святителя, большая икона Мгарских мучеников, изготовленная ко дню их прославления в 2008

Монастырский огородник и садовник монах Платон (Первой).

В мастерской.

Владыка Филипп возле вольера с монастырским любимцем орлом Кузей.

году, икона новопрославленного (в 2010 году) святого святителя Афанасия (Вольховского), Полтавского и Мгарского чудотворца, а также икона Божией Матери, именуемая Мгарская, по молитвам перед которой зафиксированы несколько случаев благодатной помощи при бесплодии.

В процессе подготовки к проведению торжеств по случаю прославления Мгарских преподобномучеников и приезда Его Блаженства, Блаженнейшего Митрополита Киевского и всея Украины Владимира, территория вокруг собора к 2008 году приобрела благолепный вид. С северной стороны к собору ведет брусчатая аллея, вдоль которой растут березы и несколько вековых елей, установлены для посетителей деревянные лавки и крытая беседка из цельных бревен. Там

же настоятелем (по первому образованию — орнитологом) устроены несколько вольеров для хищных и редких птиц, занесенных в Красную книгу.

Площадь перед собором также выложена брусчаткой. Освещают вход в собор два массивных литых фонаря, возле которых разбиты клумбы.

На территории вокруг собора высажены хвойные и лиственные деревья редких пород. Стараниями монастырского огородника монаха Платона разбит розарий, насажен плодово-ягодный сад.

*Подготовил игумен
Тихон (Васильев).*

*По материалам диссертации
митрополита Полтавского
и Миргородского Филиппа
«Мгарский Спасо-
Преображенский монастырь».*

Продолжение следует.

Путешествие на

Продолжение.
Начало в №6 (2012)—4 (2013).

Возвращение

Мы прощальным взглядом смотрим на Эс-фигмен: любимся не тронутой цивилизацией природой, осмысливаем афонские впечатления. Доведется ли еще побывать на этой благословенной земле — такой далекой и в то же время близкой, непохожей на все доселе виденные, словно это другая планета — Планета монахов?

У дороги, ведущей к монастырю, седобородый монах в рабочей одежде готовит кофе на спиртовой горелке. Видя, что мы собрались в путь, махнул нам рукой, приглашая разделить утреннюю трапезу. Мы отнекиваемся с благодарностью за гостеприимство, но, в конце концов, принимаем угощение, предложенное с неподдельной заботой.

Пожилой инок оказался нашим соотечественником, если так можно назвать человека, когда-то жившего в Советской Абхазии. Отца Сисиниоса (как он представился) тогда еще звали Георгием. Близость моря определила его мирскую профессию: будущий афонит долгое время бороздил морские просторы, испытывая все трудности рыбацкого счастья и Божьей милости. В последней он никогда не сомневался. А когда пришлось рыбачить у берегов Афона — почувствовал, что Сама Богородица привела его к Своему земному делу. И вот уже более десяти лет отец Сисиниос подвизается на Святой Горе, приняв схиму и поселившись в Эсфигмене. За эти годы он понял, что смысл Евангелия и жизни состоит в любви, а открывается она во всей полноте в православном исповедании Христа.

Удивительное дело, всего лишь чашечка кофе из рук этого человека послужила свидетельством его любви к нам, вроде бы случайным людям. Но, оказывается, у любви другой взгляд на порядок вещей: не случайной, а промыслительной воспринял эту вообще-то мимолетную встречу монах. И поделился драгоценным опытом. «Я сеятель, — завершил он свое повествование, — а вы земля. Дай Бог, чтобы вы смогли вырастить плод истинной Православной веры — только в ней спасение». На прощание отец Сисиниос попросил оставить список наших имен, чтобы молиться о нас, и протянул не-

Беседа со схимонахом Сисиниосом.

Афонские монахи на возделывании виноградника.

большую коробочку лукума — в дорогу.

В обратный путь до Хиландара взялся проводить нас «Просто Пес», всем своим видом показывая, что знает тут каждый куст и мы можем не волноваться. В сопровождении четырехлапого проводника мы шли по уже знакомой дороге мимо возделываемых участков земли. После Светлой седмицы монашеские угодья оживают послушниками. С усердием и молитвой трудятся они под жарким южным солнцем. Бог в помощь!

На этот раз в Хиландаре нас встретили радушно. Энергичный рыжебородый монах Серафим, который, кстати, оказался тоже нашим — с Украины, накормил нас вкуснейшим чечевичным супом, сыром и вином. Пока мы уплетали угощение, он говорил не переставая, делился какими-то новостями с родины, где недавно довелось побывать, — было видно, что для него тема эта животрепещущая, — а в сербском монастыре он недавно, всего несколько лет, но местная братия

уже успела «окрестить» его «Огнебрадым Серафимом»...

Вот такие интересные и разные встречи подарил нам Афон в последний день.

Еще раз поклонившись Игуменье Хиландара и всей Святой земли Афонской Пресвятой Богородице, мы вышли к ожидавшей пассажиров маршрутке. Она довезет нас до пристани, где паром «Святой Пантелеимон» опустит для нас трап...

Сойдя в Уранополисе на берег, мы нашли «мир» несколько непривычным: какое-то необычное обстоятельство мешало глазу... Женщины! И суета! Неужели мы жили четыре дня без этого?

Возвращаясь домой, мы не могли не воспользоваться случаем заглянуть хоть на короткое время в другие святые места, расположенные по пути.

В 30 минутах езды от города Салоники, куда мы решили заехать после ночевки в Уранополисе, расположен городок Суроти. В нем находится женский монастырь святого апостола и евангелиста Иоанна Богослова, эту обитель помог основать в свое время известный афонский старец Паисий Святого-

Рака с мощами великомученика Димитрия Солунского.

Окрестности Рильского монастыря.

Рильский монастырь признан мировым культурным достоянием.

рец. Однажды к нему обратились женщины, которые хотели бы жить по строгим афонским правилам. Вскоре старец нашел прекрасное живописное место для женского монастыря, получил благословение на его основание у архиерея, и в 1967 году в обители поселились первые сестры. Сейчас их 67, и они действительно живут по афонским традициям. Отец Паисий постоянно поддерживал обитель и два раза в год приезжал с Афона в гости к сестрам. Умер он 12 июля 1994 года тут же, в Суроти, где и похоронен. Могила старца является одной из главных святынь монастыря, к ней стремятся тысячи паломников, чтобы почтить память этого удивительного человека.

Удивительные росписи Рильской обители.

Разумеется, мы тоже поклонились ему на месте его упокоения.

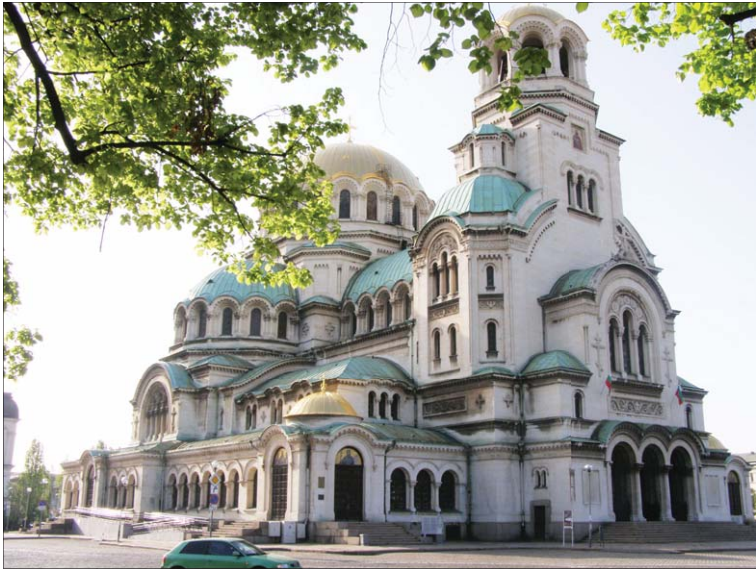
Недалеко от Салоник, в северной части Греции, находится еще один монастырь — святой великомученицы Анастасии Узорешительницы, основанный

Вдали — Святая Гора Афон.

Планету монахов

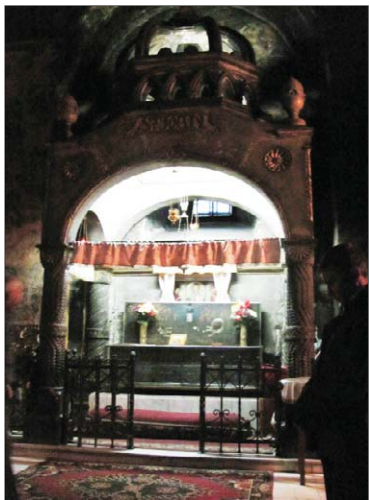
Мраморная чаша для истекающего мира от мощей святого Димитрия Солунского.

Болгарский Софийский собор.

Румынский монастырь святого Иоанна Нового Сочавского.

Рака с мощами великомученика Иоанна Нового Сочавского.

еще в IX веке. Как известно, святая стяжала имя Узорешительницы за подвиг помощи находящимся в темницах: она кормила, лечила, выкупала узников, страдающих ради Христа. В эпоху гонений Диоклетиана она приняла мученическую смерть. Мощи святой Анастасии Узорешительницы — одна из наиболее чтимых святынь Греции да и всего Православного мира. Ее святую главу привозили в Украину, в том числе и в Полтаву, в мае 2011 года именно из монастыря, в который мы направлялись. Хотели

еще раз поклониться перед мощами угодницы Божией.

Монахи допустили нас беспрепятственно, хотя в странном молчании, к своим святыням. Но уже дома мы узнали, что в ночь с 22 на 23 апреля, то есть накануне нашего прибытия, два ковчега с драгоценными реликвиями — честной главой и стопой великомученицы, а также еще один ковчег с мощами святой Анастасии, святой Параскевы и святого Модеста — были похищены...

Салоники — один из крупных греческих городов. Здесь расположен международный аэропорт «Македония», где приземляются самолеты с прибывающими в Грецию, в том числе с паломниками. Шумный южный мегаполис почти ничем не отличается от европейских городов. Пожалуй, кроме одного — его характерной особенностью является огромное количество иконных лавок. Во-первых, это бизнес местных предпринимателей, во-вторых — греки в большей массе своей верующие люди. Говорят, в день памяти святого великомученика Димитрия Солунского (8 ноября по н. ст.) на улицы города выходят все его жители, чтобы почтить память защитника и покровителя Салоник.

Родители святого были тайными христианами. Так же тайно они крестили сына и научили его основам христиан-

ской веры. Когда отец Димитрия умер, император Валерий Максимин вызвал юношу к себе и, убедившись в его способностях, назначил на место отца — римским проконсулом Солуня. Главная задача, возложенная на молодого стратега, состояла в обороне города от варваров (в том числе и славян) и истреблении христианства. Приняв назначение, Димитрий возвратился в Фессалоники и стал открыто учить христианской вере и искоренять языческие обычаи. Император разгневался, и по его приказу великомученика пронзили копьями. При равноапостольном императоре Константине (VII век) над могилой Димитрия была выстроена церковь, куда через сто лет были положены его обретенные святые мощи, прославившиеся чудесным истечением благовонного мира. Этого чудесного вещества было так много, что в том месте, куда оно стекало, пришлось сооружать мраморную чашу. Поэтому святой Димитрий получил именование Мироточивого. Святой Димитрий стал покровителем и защитником родных Фессалоник, когда к городу подступили варвары. Неоднократно славяне-язычники отступали от стен Солуни при виде грозного светлого юноши, обходившего стены.

Неисповедимы пути Господни. Через тысячу лет славяне — бывшие варвары, а теперь русские православные воины — твердо верили, что находятся под покровительством святого Димитрия Солунского. Благоверный князь Димитрий Донской, названный в его честь, как известно, получил чудесную помощь великомученика во время Куликовской битвы в 1380 году.

Мы покинули приделы Греции. Наш «Спринтер» летел дорогами Евросоюза в сторону Болгарской Софии, убажывая неискушенный взгляд великолепными горными пейзажами. «Может, заедем еще в одно место?» — вдруг предложил наш немногословный отец Александр. «Конечно! — оживились мы. — А куда?» — «Да тут недалеко, в горы... А еще там замечательную форель из местной реки подадут. Но если согласитесь, придется ночевать в Софии». —

«Форель — дело заманчивое», — согласились мы.

«Одним местом» оказался Рильский монастырь — самый большой и самый известный ставропигиальный мужской монастырь Болгарии. Он расположен на высоте 1150 м над уровнем моря на лоне живописной дикой природы на северо-западе горного массива Рила.

Рильская святая обитель была основана в первой половине X века. История ее непосредственно связана с первым болгарским отшельником святым Иоанном Рильским, предавшимся в этих местах посту и молитве и почившим в 946 г.

Практически с самого момента создания монастырь поддерживался и почитался правителями Болгарии. Почти каждый глава Второго Болгарского царства до самого завоевания Болгарии Османской империей жаловал значительные суммы монастырю, за счет чего он стал культурным и духовным центром страны. И ныне он — один из символов Болгарии и предпочитаемый туристический объект. В 1961 году это удивительное болгарское достояние было объявлено национальным музеем «Рильский монастырь», в 1976 году — национальным историческим заповедником, а в 1983-м монастырь включен в список объектов мирового культурного наследия. В 1991 году государство разрешило возобновить действующую обитель — теперь в Рильском мужском монастыре живут до десяти насельников. При этом Хрельова башня, воздвигнутая в XIV веке, храм Рождества Богородицы с поразительными фресками и монастырские постройки были объявлены групповым архитектурным, художественным и историческим комплексом национального значения.

Перед двумя монастырскими воротами обустроены паркинги для стоянки автомобилей и автобусов. Здесь можно и переночевать, а в книжном магазине и в лавочках Хрельовой башни можно купить иконы, альбомы, открытки, сувениры, изделия традиционных болгарских ремесел, а заодно можно отведать в местном ресторанчике форель по-болгарски, выловленную из реки Рила.

Мы переночевали на окраине Софии в небольшой частной гостинице и с первыми лучами солнца, чтобы не ехать по перегруженному транспортом городу, отправились дальше. Болгарские города, и София в частности, все-таки несут на себе отпечаток недавнего советского прошлого. Евроинтеграция не сильно сказалась на качестве жизни болгар. В глаза бросаются все те же обветшавшие блочные типовые «хрущевки», разбитые дороги и допотопные трамваи чешского производства периода ЧССР. Центр города, правда, доведен до «европейских стандартов». Истинным украшением Софии является Софийский собор. Величественное здание производит впечатление на любого, кто хоть раз увидит его.

До пограничной румынской Сучавы целый день пути. Туда мы прибыли уже поздно вечером, решив провести ночь прямо в автобусе у средневековой башни Иоаннового монастыря.

Великолепие монастыря нам открылось утром. Румынская культовая архитектура, как впрочем, и светская, отличается от привычной европейской. Есть в ней нечто утонченно-элегантное и в то же время уютное и камерное.

Храм святого Иоанна Нового Сочавского заложен в 1514 году по заказу молдавского господаря Богдана Одноглазого. Со временем вокруг этого храма вырос монастырь.

Святой Иоанн Сочавский особо почитаем не только Румынской, но Русской Православной Церковью. Из жития Иоанна Нового известно, что он был купцом из Трапезунда (город на севере нынешней Турции). По торговым делам он отправился на север Черного моря на итальянском корабле, капитан которого «был фряг (итальянец), верою не восточного исповедания». На корабле произошел религиозный диспут, во время которого фряг-католик пытался безуспешно обратить греческого купца в свою веру. Итальянец затаил злобу на грека и во время стоянки в «Белграде Босфорском» явился к татарскому правителю этого города и заявил, что Иоанн хочет отречься от Православия и перейти в ислам. Святой отказался «отвергнуться от веры христиан», за что был подвергнут жестоким истязаниям, но благодарил Бога, удостоившего его пролить за Него кровь и омыть свои грехи. Погиб великомученик от меча какого-то иудея. По смерти от мощей происходило множество чудес, они были положены в алтаре одного из храмов «Белграда Босфорского» и почивали здесь 70 лет. В начале XV века мощи были перевезены в столицу Молдавского княжества Сочаву. В Молдавии почитают святого Иоанна Сочавского своим Небесным покровителем.

Долгое время считалось, что местом смерти святого Иоанна был город Белгород-Днепровский — в житии «Белград Босфорский». Однако недавно была высказана хорошо обоснованная версия о том, что речь идет о крымском Босфоре — Боспоре Киммерийском — Керчи, где на средневековых картах отмечен пролив Святого Иоанна. Саму же смерть святого мученика можно отнести к периоду 1340–49 годов — времени обострения отношений между греками и итальянскими купцами во время войны Византии с генуэзцами.

Подумалось, что действительно тесен мир: в Румынии мы поклонились святому, который волею Божией связан с нашей Родиной.

Вот и граница. Таможня здесь не занимает много времени. Уже через какой-то час наш микроавтобус трясся и подпрыгивал на до боли знакомых украинских дорогах, медленно, но уверенно приближая нас к дому. Слава Богу за все!

Евгений Самойлов.
Полтава — Афон — Полтава.

Вифлеем — дом хлеба

В гостях у

Врата Сиона.

Базиліка Успенія в Сионе.

Сионская Горница.

Горненский монастырь.

Продолжение.
Начало в №9 (2012) – 4 (2013).

Помолившись у святынь монастыря Гергория Хозевита, мы вернулись в Иерусалим, к той его части, которая условно называется Сионом. Слово Сион («Цион» на иврите) используется Ветхим Заветом для названия различных районов Святой Земли, а в более поздней еврейской традиции то же название означает Иудейское Царство, всю землю Израиля, народ Израиля и, главное, Иерусалим и духовную связь с ним еврейского народа.

Гора Сион не только относится к религиозным достопримечательностям города, но и является символом Иерусалима, Земли обетованной. Территориально гора расположена на юго-западе Старого города. В древние времена Сионом назывался Верхний город Иерусалима, который был уже к I веку обнесён стеной.

На вершине горы расположены Сионские ворота — начало пути к святым местам. Одна из первых святынь на нашем пути оказалась базилика Успения Богоматери — Дормицион (в переводе означает Успение), которая является главным строением немецкого бенедиктинского аббатства Святой Девы Марии. В крипте базилики есть место, построенное на месте дома апостола Иоанна Богослова, у которого после Воскресения Христа жила Дева Мария.

От алтаря базилики по полукругу расходятся шесть капелл. В капелле Иосифа Об-

ручника изображены предки Иисуса Христа в соответствии с хронологией, приведённой в Евангелии от Матфея. Капелла Кёльна расположена первой справа от алтаря, в основном посвящена трём волхвам, пророчески предсказавшим Рождение Мессии. Их мощи были перенесены в Кёльнский собор и захоронены в нём. С этого времени они стали покровителями Кёльна.

В самом центре зала на полу расположены три кольца со словами славословия серафимов Господу: «Свят! Свят! Свят!» Этот центр окружают ещё три кольца: с именами четырёх великих пророков, двенадцати малых и знаками Зодиака. Под полом расположена крипта, в которой находится священный камень, на котором почил Богородица.

В крипте храма в центре зала расположена скульптура Богородицы, возлежащей на камне. На куполе балдахина, покрывающего скульптуру, изображён Иисус Христос, призывающий Свою Мать в Своё Небесное Царство словами: «Встань, возлюбленная моя, прекрасная моя, выйди! Голубица моя в ущелии скалы под кровом утёса!» (Песн. 2: 13–14). В медальонах, окружающих купол, расположены изображения шести ветхозаветных женских образов: Евы, Мариам (старшей сестры Моисея), Иаили, Иудифи, Руфи и Эсфири.

Священный одр окружают шесть алтарей, дарителями стали следующие страны: Австрия, Бразилия, Берег Слоновой Кости, Венгрия, Венесуэ-

ла, США. На них изображены «свои» святые и апостолы, и им, естественно, присущи национальные стилистические особенности.

После молитвенного воспоминания о том, что Пресвятая Владычица Богородица во Успении мира не оставила, о том что Она после Своего Успения предстательствует перед Своим Сыном об избавлении от смерти наших душ, мы отправились в святейшее место, драгоценное для христиан, которое сейчас пустое и безмолвное, где совершилась Новая Пасха — установление Таинства Причастия Тела и Крови Христовой.

Горница Тайной Вечери, или Сионская Горница, находилась на горе Сион, которая входила в стены Иерусалима. Туда поднимались по большой лестнице, мимо купальни Силоама, через ворота Источника. На Сионе находился и дом первосвященника Каиафы, где после воскресения Лазаря состоялось тайное совещание старейшин Иудейских против Господа Иисуса Христа.

Жилой квартал на Сионе был богатым кварталом. Он считался избранным, ведь ещё царь Давид превознёс это место, на нём основал крепость свою, и первое святилище было им устроено именно там.

В один из домов на Сионе, чей хозяин остался неизвестным, послал Иисус апостолов Петра и Иоанна для устроения там пасхальной Вечери. В двухэтажном здании на верхнем этаже была отведена им большая устланная горница.

Здесь состоялась последняя трапеза Христа с учениками — Тайная Вечеря, тут установлено Таинство Евхаристии. Здесь Христос умыл ноги апостолам и беседовал с ними в последний раз. Отсюда ушёл Иуда во тьму ночи, чтобы совершить задуманное предательство. В этом месте оплакивали апостолы смерть Учителя. Сюда Он явился им после Своего Воскресения. Здесь вместо предателя Иуды в число двенадцати апостолов был избран апостол Матфей. В горнице апостолы пребывали в день Пятидесятницы, и здесь же, вероятно, состоялось избрание семи диаконов. Здесь апостолы совершали Божественную Литургию, выполняя заповедь Господа. С самых первых лет бытия Церкви Христовой в этой верхней горнице действовал храм Иерусалимской христианской общины.

На этом месте ещё святой равноапостольной Еленой в IV веке была построена маленькая церковь. Восемьдесят колонн, по словам очевидцев, поддерживали деревянный потолок на арках, с потолка свисал терновый венец Спасителя.

Однако в начале XIII века базилика была разрушена мусульманами, более её не возобновляли. Примечательно, что сохранилось в целости только двухэтажное здание горницы. Она была восстановлена королём Сицилии Робертом Анжуйским в XIV веке. Он за большие деньги выкупил у султана Дамасского весь участок с развалинами и горницей и передал в дар францисканским монахам. До XVI века Сионская Горница находилась во владении католического ордена святого Франциска. В горнице имеются две часовни, располагающиеся одна над другой. Собственно горницей является верхняя часовня. Ближайшая от входа часть послужила горницей Тайной Вечери, в соседней же, несколько возвышенной, совершилось Сошествие Святого Духа. Помещения эти свободно сообщались друг с другом. Однако позже горница была превращена в мечеть. Это связано с иудейским преданием, гласящим, что под зданием горницы находится гроб царя Давида и других израильских царей. За несколько столетий иудеям все-таки удалось убедить в этом мусульман, которые также почитают пророка Давида. В XVI веке халиф Сулейман изгнал христиан с Сиона, превратив здание храма в мечеть. Во времена существования мечети внизу под горницей Сошествия Святого Духа мусульмане поставили каменный саркофаг над гробом Давида и воспретили вход иноверным на весь нижний этаж. С образованием Израильского государства «гробница Давида» стала местом поклонения евреям. Здесь была устроена синагога. К саркофагу царя Давида подошли и мы, притом только мужчины, надев головные уборы, дабы не провоцировать молящихся там иудеев.

Также мы видели храм «Пения петуха», посвящённый отречению апостола Петра, на куполе которого нет креста, а установлен флюгер в виде петуха.

После посещения Сиона мы, уставшие, но с чувством необычайного душевного спокойствия, отправились в Нагорную

страну, в монастырь Иоанна Пустынника. Из рассказа гида нам стало понятно, что монастырь этот посвящён Пророку и Предтече Иоанну и его матери, а не святому преподобному Иоанну Пустыннику.

Монастырь возвышается на склоне холма на высоте 550 м над уровнем Средиземного моря. Он утопает в зелени, на его территории протекает пластовый источник. В этом монастыре покоится гроб праведной Елисаветы — матери Иоанна Предтечи. Монастырь принадлежит ордену францисканских монахов, в нём несут службу монахи из Франции. В 1978 году монах Паскье, несший службу в этом монастыре, проникся Православной верой и вскоре, приняв Православие, оказался настоятелем храма Иверской иконы Божьей Матери в городе Алатырь в Чувашии.

После посещения этого монастыря мы направили «свои стопы», конечно, сидя в автобусе, к Горненскому женскому монастырю Русской Духовной Миссии в Иерусалиме, который находится в районе Эйн Карем на западной окраине Иерусалима.

Сюда вскоре после Благовещения пришла из Назарета Пресвятая Дева Мария, чтобы поделиться радостью со своей родственницей, праведной Елисаветой, матерью святого Иоанна Предтечи. До сих пор в центре селения Эйн Карем сохранился источник, из которого Пресвятая Богородица брала воду.

От этого источника дорога ведёт к русскому Горненскому женскому монастырю. В 1871 году начальник Русской Духовной Миссии архимандрит Антонин (Капустин) купил здесь два дома и обширную плантацию оливковых деревьев, а затем смежные земли и построил приют для русских паломников.

Вскоре здесь начали селиться русские инокини, и приют стал монастырём. По уставу архимандрита Антонина, все паломники, желающие поселиться в Горней, должны были на свои деньги возвести себе дом и разбить вокруг него сад. Поэтому в обители нет корпусов с монашескими кельями, вместо них по склону горы разбросаны маленькие домики, в которых живут насельницы, число которых сейчас достигает 60 человек.

Первый каменный храм построен в конце XIX века и ос-

Господа

Саркофаг святого царя Давида.

вящён в честь Встречи Божией Матери с праведной Елисаветой. По ходатайству отца Антонина 5 августа 1883 года Синод утвердил этот праздник как

«Целование Мариино» и определил праздновать его 30 марта (12 апреля по новому стилю), если Благовещение не попадает на Страстные дни. Если же

Благовещение приходится на Страстную седмицу, праздник переносится на Светлый Четверг или Светлую Пятницу — день памяти иконы Божией Матери «Живоносный Источник».

Позже в Горненском монастыре стала почитаться Казанская икона Божией Матери, которая спасала сестёр обители во время эпидемии холеры в Палестине. С тех пор храм именуют в её честь.

Иконостас, плащаницу, сосуды и иконы привезли из России. Иисуса Христа в терновом венце для иконостаса написал сам архимандрит Антонин. Перед храмом находится столб от дома праведных Захарии и Елисаветы. Справа от входа — камень, у которого, по преданию, проповедовал Иоанн Креститель.

По традиции, икону Благовещения Пресвятой Бого-

родицы из Троицкого собора Русской Духовной Миссии перевозят к источнику Божией Матери в селении Эйн Карем, где её уже ждут сёстры обители. После молебна под звон колоколов начинается крестный ход в монастырь. У входа в храм лежит цветочный ковёр, собранный сёстрами. Икону устанавливают в церкви, у неё ставится игуменский жезл.

В память трёхмесячного пребывания Богоматери в гостях у праведных Захарии и Елисаветы икона Благовещения остаётся в монастыре до 24 июня (7 июля) — дня Рождества Иоанна Предтечи. В этот день икону Благовещения провожают из Горней в Троицкий собор Русской Духовной Миссии в Иерусалиме.

Отцом Антонином составлена и служба праздника

«Целования» на основании службы Благовещению. Архимандрит Антонин сам написал к этому празднику песнопения.

Войдя в соборный храм, мы попали на всенощную службу, некоторые сподобились получить благословение настоятельницы обители игуменьи Георгии (Щукиной), которую многие уважают за многолетние труды на благо известной обители. Помолившись на монастырском кладбище об упокоении убиенных в 1983 году монахинь Вероники и Варвары, мы отправились назад в Вифлеем, чтобы на утро совершить Литургию в пещере Рождества Христова.

Игумен Тихон (Васильев).
Продолжение следует.

Освіта

Правила приема

Абитуриенты сдают вступительные экзамены.

Поступающий должен

ЗНАТЬ:

основные Ветхо- и Новозаветные события;

следующие молитвы (твердо и осмысленно):

начальные: Трисвятое по «Отче наш»; утренняя: «От сна встав...», «Боже, очисти мя грешного...», «Святый Ангеле...»; вечерние: «Боже вечный...», «Вседержителю...», «Благого Царя...», «Ангеле Христов...»;

Божией Матери: «Богородице Дево», «Достойно есть», «Взбранной Воеводе...»;

Символ веры, молитву святого Ефрема Сирина, молитву перед Святым Причастием, Заповеди Моисеевы (декалог), Заповеди Блаженств, тропари двенадцатых праздников, 50-й и 90-й псалмы; тропарь своего святого и его житие.

УМЕТЬ:

четко и грамотно читать по-церковно-славянски;

спеть фрагмент богослужебного песнопения или куплет народной песни.

Абитуриенты иконописного отделения сдают, кроме общих экзаменов, также экзамен по основам рисунка и иконописания. На экзамене поступающий должен скопировать в цвете образец или фрагмент иконы (материал: акварель, гуашь или темпера (по выбору); бумага размером 20х30 см). Требования к работе: правильное расположение изображения на листе, передача характера изображения, соблюдение цветовых и светотонных отношений. Время выполнения: до 6 часов.

Прием документов

с 1 июня по 24 августа.

Вступительные экзамены

Стационар:

1) ИКОНОПИСНОЕ ОТДЕЛЕНИЕ

а) по основам рисунка и иконописания — 25 августа;

б) собеседование экзаменационной комиссии с абитуриентами — 26 августа.

2) БОГОСЛОВСКО-

МИССИОНЕРСКОЕ ОТДЕЛЕНИЕ

а) собеседование экзаменационной комиссии с абитуриентами — 26 августа.

3) ОТДЕЛЕНИЕ РЕГЕНТОВ-ПСАЛОМЩИКОВ

а) прослушивание — 26 августа;

б) собеседование экзаменационной комиссии с абитуриентами — 26 августа.

Полтавская Миссионерская Духовная семинария приглашает на учебу

Заочный сектор:

собеседование экзаменационной комиссии с абитуриентами богословско-миссионерского отделения и отделения регентов-псаломщиков — 27 августа.

Для допуска к вступительным экзаменам абитуриент должен предоставить в канцелярию семинарии следующие документы:

прошение на имя Ректора;

анкету;

автобиографию (пп. 1–3 заполняются при подаче документов);

ксерокопию паспорта (стр. 1, 2, 11; находящимся в браке также стр. 9 и 10) и свидетельства о рождении;

две фотографии 3х4 см;

справку о Крещении;

справку о семейном положении;

аттестат о среднем образовании (оригинал и копию);

справку о состоянии здоровья (форма 086-у, с обязательной записью психиатра) и карту прививок;

рекомендацию приходского священника, утвержденную епархиальным архиереем;

грамоту о рукоположении в священный сан — для абитуриентов в священном сане;

военный билет или приписное удостоверение (оригинал и копию);

Поступающие в иконописный класс должны предоставить приемной комиссии образцы собственных работ (не менее трех), желательно иконописного направления.

Начало учебного года — 1 сентября.

Наши координаты

Почтовый адрес: ПМДС, ул. Конституции, 12, г. Комсомольск Полтавской области, 39800, Украина.

Телефон +38(05348)228-58; 482-68;

телефон/факс +38(05348)253-02.

Электронная почта:

orth-mission.ua@mail.ru

Этот e-mail защищен от спам-ботов. Для его просмотра в вашем браузере должна быть включена поддержка JavaScript.

Страница в Интернете:

<http://orth-mission.org.ua/>

Банковские реквизиты:

Р/с 26005058196000 в филиале «Приднепровский РУ» АТ банк «Финансы и кредит», ЗКПО 25157702, МФО 331564

Как проехать к Полтавской

Миссионерской Духовной семинарии

Прямые авторейсы в Комсомольск совершаются из городов: Киева, Харькова, Днепропетровска, Полтавы. Получить подробную информацию и забронировать место Вы сможете по телефонам: 8-067-995-56-88, 8-067-771-61-12 (данная информация не является рекламой).

Если Вы проживаете вдалеке от большого населенного пункта, из которого есть прямые маршруты в город Комсомольск Полтавской области, то Вам необходимо в первую очередь найти наиболее удобный маршрут в город Кременчуг, находящийся в 20 километрах от города Комсомольска.

Остановка автобусов, идущих в Комсомольск, находится возле Кременчугского железнодорожного вокзала.

Необходимая автобусная остановка в Комсомольске — «ул. Добровольского».

*Продолжение.
Начало в № 2(2012)–4 (2013).*

*Життя та нове
назначення. 1889–1890 рр.*

Воскресенье 4-й недели Великого поста я служил первый раз. Церковь моя была с внешней стороны довольно красива, но по размерам небольшая. Внутри было все старое; правда, горнее место было новое, но живопись в нем была настолько безобразна, что на нее нельзя было смотреть, утварь и ризница оказались очень скудные. С правой стороны иконостаса в боковом приделе находился большой киот с большим местнотимым образом Божьей Матери в серебряной, хотя и невысокой пробы, ризе, к которому нужно было подниматься по ступенькам.

Народу на первое мое служение с обоих приходов набралось очень много, так что едва половина их могла войти в храм. Служить я не умел, потому что хотя Преосвященный Иларион, отпускавший меня после рукоположения, и сказал мне, чтобы тестя меня поучил, но я пробыл в Писаревщине только несколько дней, в церковь не ходил и тестя меня ничему не учил, только так кое-что он рассказал мне на мои вопросы. Тем не менее мое первое служение, вследствие моего неумения, хотя и затянулось почти до часу дня, но, благодаря участию моего отца диакона Василия Викторовича Лебединского, прошло гладко, безо всякого замешательства и запинок. В конце богослужения я сказал по тетрадке заготовленное мною накануне слово об отношениях между пастырем и па-

Записки священномученика Гавриила Коваленко

стой, которое все слушали с большим вниманием. Так началось мое служение в местечке Варве.

С недели действительно приехал благочинный для передачи церкви, но вся эта передача состояла в том, что я дал ему подписку в том, что церковное имущество я принял в целости, так как никакой описи имущества не существовало и количества его никто не знал.

Следующую неделю я уже служил и, начиная со среды вечера, посвятил, между прочим, хозяйственным делам. Моим руководителем в этих делах был пономарь Федор Андреевич Пуць — старик очень добрый, служивший при церкви уже около 30 лет. При его содействии я, по поручению своей жены, заказал хороший кухонный стол, а на дрова мне удалось купить за 9 рублей вблизи церкви продававшуюся старую рубленую хату. Тот же самый пономарь и два церковных сторожа согласились ее разобрать и перевезти, выговорив у меня за то первый — соломенную крышу, а последний — некоторые части, как-то: сволок, несколько дверей и еще что-то. Они же мне за особую плату эти дрова попилили, порубили и сложили. Оказалось их очень много.

В среду ожидал меня один очень приятный и непредвиденный сюрприз: в мою комнату вошел невысокого роста молодой священник, в котором я, к величайшей моей радости и удивлению, узнал одного из лучших моих семинар-

ских товарищей и друзей, с которым я несколько лет сидел на одной скамье, Григория Андреевича Павловского, бывшего уже в то время священником в с. Светличном. Я и раньше уже знал, что он священником и в Светличном, но никак не подозревал, что это Светличное находится всего в 6 верстах от Варвы. Приехав в тот день на базар, он от начальника почтового отделения узнал о моем прибытии и пришел ко мне. Взаимной радости нашей не было границ. Мы много говорили, шутили, вспоминали прошлое, делились настоящим, вообще очень приятно провели время. Он много изменился с тех пор, как окончил семинарию, волосы его хотя еще совсем и не отросли, но борода была длинная, почти на всю грудь. Однако долго оставаться у меня он в тот день не мог, так как и ему, и мне предстояло вечером важное богослужение: поклоны (Андреево стояние). И еще с новой стороны моя жизнь как будто бы устраивалась приятно: у меня и моей жены была уже по близости знакомая семья, да еще какая — семья моего друга.

К субботе говеющих у меня набралось довольно много, так как несмотря на то, что уже шла пятая неделя поста, многие из моих прихожан воздержались от говения, ожидая прибытия своего нового батюшки. Утром в пятницу я сказал им поучение о сущности исповеди, ее важности и значении и объявил, что буду исповедовать по одной душе,

вследствие чего начал исповедь довольно рано. На этой почве у меня случился курьез: оказалось, что среди моих прихожан грешников нет, ибо кого я не спрашивал из них о грехах, они мне отвечали, что грехов за собою они не чувствуют, а некоторые выражали мне за это, как передавали мне потом, свое порицание. Особенно в этом отношении, как говорили мне, отличалась жена моего диакона, женщина, правда, простая: «Що це за батюшка, — говорила она, — він і сповідать не вмiє, гріхи питає, які в мене можуть бути гріхи? Я замужня жінщина, та якби і були в мене які гріхи, то хіба мій би чоловік їх не відмовив?» Ввиду этого мне пришлось в будущем одиночную исповедь отменить и довольствоваться общей исповедью, как делали все священники, по несколько душ сразу, допуская одиночную исповедь только по желанию самих говеющих, но таковых почти не находилось.

Однако как ни был я занят всю эту неделю, я с большим нетерпением ожидал воскресенья, чтобы ехать в Кременчуг за своей женой. При помощи того же пономаря я договорил себе подводу на станцию Лохвица с тем, что он там будет ожидать моего возвращения из Кременчуга, чтобы забрать наши вещи и, отслужив в воскресенье Литургию как можно раньше, выехал... В понедельник утром я был в Кременчуге у дядюшки М. Л., куда незадолго перед моим приездом, тоже утром, приехала и моя жена из Полтавы со своей сестрой, а моей свояченицей Варей, согласившейся сопровождать свою сестру в Варву и прожить там с ней некоторое время. В Кременчуге мы пробыли целый день и сделали с женой некоторые хозяйственные покупки — поезд наш на Лохвицу отходил ночью... Сопровождаемые общими благожеланиями, мы сели в поезд и уехали. На рассвете мы были на станции Лохвица, получили прибывшие вещи, которые сдали ожидавшему меня подводику, а сами, наняв экипаж, прибыли около полудня в Варву. За время моего отсутствия матушка Леонила Иовна успела убрать наши комнаты, побелить их, вынуть двойные рамы и раскрыть окна. Так началась моя жизнь в Варве, продолжавшаяся до 1898 года, то есть более 8 лет.

5/18 IV-1929 г.

Продолжение следует.

Сергей Васильковский «Околица».

З редакційної пошти

Шановна редакція! Розкажіть про використання у храмі антимінса.

Спочатку термін «антимінс» позначав переносний столик, зокрема й для звершення Євхаристії поза храмом. Уперше антимінс згадується в житті преподобного Маркіяна Сіракузького (бл. 700), де таким чином визначений переносний престол, на якому святий звершив Літургію.

У візантійських описах богослужбових церемоній у Константинопольському храмі Святої Софії термін «антимінс» уживався по відношенню до переносних столиків, що використовувалися всередині храму. При причащенні Святих Тайн імператорами використовувався так званий «царський антимінс» — прикрашений чудовими покриттями столик, що стояв на узвиш-

ші навпроти правого боку вівтаря біля вівтарної перепони. Імператор підходив до антимінса, молився внизу, потім піднімався сходами і брав із рук Патріарха Святе Тіло, після чого спускався, причащався і, помолившись, знову піднімався на верхню сходику, де Патріарх причащав його Святої Крові.

При вінчанні на царство імператора на амвоні ставився столик-антимінс, на який покладалися царські регалії. Преподобний Феофан Сповідник у «Хронографі» під 762 роком поміщає повідомлення про використання антимінса під час коронації імператором Левом свого сина в Константинополі. Під час призначення вищих сановників у палац також приносився антимінс, на який покладалися регалії, що відповідали посаді чиновника.

Принаймні з початку IX ст. у Візантії поширилася практика використовувати освячену дошку або плат для звершення Євхаристії в тих місцях, де

не було освяченого престолу або престол був освячений неправильно. Особливі освячені дошки, що замінювали святий престол, відомі в богослужбовій практиці нехалкідонітів. Можливо, поява (не пізніше VI ст.) таких дощок була викликана тим, що гнані імператорською владою нехалкідоніти звершували служби не в храмах, а в таємних місцях. У даний час подібні дошки — «таблiт» або «тавот» — є аналогом візантійського антимінса; на Заході антимінсу відповідають освячені «вівтарні камені», використання яких після Ватиканського II Собору оголошено необов'язковим.

Перша згадка у візантійських текстах про освячені дошки або плати, що замінюють престол (без використання терміну «антимінс») міститься в датованій 809 роком четвертій відповіді преподобного Феодора Студита Навкратію. Необхідність їх використання пояснюється неможливістю звершен-

ня Літургії на осквернених іконоборцями престолах. Патріарх Константинопольський святий Никифор Сповідник († 828) і пізніші автори називали ці дошки або плати антимінс. Як видно, антимінси в сучасному значенні слова отримали у Візантії особливе поширення в епоху гонін на ікони. З наявних джерел можна зробити висновок, що антимінси мали вигляд дощечки з іконографічними зображеннями або тканого плату. Згодом у Православній Церкві антимінси стали виготовлятися лише з тканини.

Заперечення іконоборцями шанування святих мощей, що виражалося, зокрема, в освяченні храмів без вкладення частки мощей у престол, стало причиною появи визначення VII Вселенського Собору (787): «Якщо будь-які чесні храми були освячені без святих мощей мученицьких, визначаємо: хай буде звершено в них покладення мощей із звичайною молитвою» (пра-

Исповедь «иподьякона»

Два года назад меня пригласили поисповедовать и причастить старушку, которая готовилась умереть. Когда мы уже подходили к дому, где она жила, сопровождающие меня родственники как-то замялись и робко сказали:

— Батюшка, Вы знаете, она ведь у нас курит.

— Ну что ж, — ответил я, — это не такой уж большой грех.

Успокоившиеся родственники повели меня дальше, но через некоторое время снова остановились.

— Батюшка, она ведь у нас всю жизнь была безбожница, ругала Церковь, а попов на дух не переносила...

Это было уже более серьезное препятствие. Довольно часто недавно пришедшие к вере люди хотя и то что бы то ни стало спасти всех своих близких. Делают они это чаще всего неумело и своими уговорами, а иногда и запугиваниями напрочь отталкивают их от Церкви. Однако неопиты упорны, они умеют ждать, и когда неверующий родственник приходит в состояние, делающее невозможным никакое сопротивление, бегут за священником, уговаривая его пособоровать и причастить умирающего человека. Для таких случаев существует особая «глухая исповедь». Священник перечисляет грехи, надеясь на то, что человек, уже потерявший дар речи, еще слышит его, понимает, о чем идет речь и, может быть, кается в своем сердце. Глубина Божественного страдания поистине бесконечна. Можно согласиться и на «глухую исповедь», но только в том случае, когда человек, которого предстоит исповедовать, все-таки является верующим и, когда был здоров, исповедовался неоднократно. А здесь безбожница, да еще и курит...

— Может быть, лучше вернуться, — сказал я, — не будет ведь никакой пользы от этого формального причащения, один грех...

— Нет, нет, батюшка, — заторопились родственники, — она сама просила привести священника, и именно Вас, и вообще — она в здравом рассудке, и память сохранилась, вот возраст только далеко за восемьдесят. И, Вы знаете, в церковь она никогда не ходила, но всегда передавала записку за упокой, правда, с одним только именем. Так что, пожалуйста, пойдёмте.

Пришли. Собравшаяся умирать бабушка оказалась известным в городе санитарным врачом. Окруженная несколькими столь же престарелыми родственницами, она восседала в кресле,

обложенная со всех сторон подушками, и было видно, что только в таком положении она могла дышать и говорить. Комната, в которой мы находились, сияла умопомрачительной чистотой и поражала выдержанностью стиля. Настоящая декорация в стиле ретро к фильму вроде «Пяти вечеров» Никиты Михалкова. Мебель пятидесятих годов блестела как новая; настольная лампа с зеленым абажуром, покрытая кружевной салфеткой, соседствовала с первым советским телевизором «КВН», который вместе с линзой, казалось, не далее как вчера сошел с заводского конвейера.

Поздоровавшись, престарелая безбожница попросила меня прочесть молитвы из чинопоследования исповеди, немало удивив такой компетентностью в вопросе меня и всех, кто находился рядом. Я попросил оставить нас наедине, однако старушка пожелала исповедоваться прилюдно. Такой неправославный выверт мне zelo не понравился, но я решил не противоречить умирающей, подумав, что можно будет прервать разговор, если он зайдет не туда куда надо. Откашлявшись, она начала:

— Я была иподиаконом у последнего Вольского епископа Георгия...

Эта новость поразила меня необыкновенно. В голове пронеслась мысль о преподобной Марине, которая выдавала себя за монаха Марина, о кавалер-девице Дуровой, про которую даже был снят фильм «Гусарская баллада»... Однако старушка, как бы прочитав мои мысли, продолжала:

— Не считайте меня безумной... Я все хорошо помню... Я действительно была иподьяконом у епископа Георгия (Садковского) в 1933–1936 годах, когда он служил в Вольске.

Бабушка оказалась в совершенно здравом рассудке. Более того, у нее была превосходная память. Она рас-

сказала, что когда была двенадцатилетней девочкой, очень любила ходить в церковь. Во второй половине 30-х был единственный в Вольске православный храм, ранее принадлежавший старообрядцам беглопоповского согласия. Отнятый у них советской властью, он был передан православной общине после закрытия остальных городских церквей.

— Я ходила зимой в шапке-ушанке и была очень похожа на мальчика, тем более голова моя была стриженная, — рассказывала Екатерина Михайловна Иванцова, — прихожанки заставляли меня снимать шапку — говорили: «Ты же мальчик, тебе нельзя в церковь в шапке!» Настоящих-то мальчиков в приходе не было. Но для того чтобы совершать службу архиерейским чином, необходимо было найти хотя бы четырех иподьяконов, которыми в старое время всегда были мальчики. А здесь были только два старика да монахиня из уже разоренного Владимирского монастыря. Так что четвертым иподьяконом Владыка назначил меня. Я заходила в алтарь, выносила свечу, стояла с посохом, помогала облачать архиерея. Владыка меня очень любил, старался угостить чем мог в эти голодные годы, всегда оставлял для меня большую просфору... Прислуживать ему, находиться в церкви для меня всегда было большой радостью.

Жила тогда Екатерина Михайловна в Нагибовке, ходила на службу через весь город. Вспомнила она, что Владыка страдал каким-то тяжелым заболеванием ног. Теперь понимает, что это, скорее всего, были трофические язвы. Он получил эту болезнь во время заключения и с трудом стоял во время длинных богослужений. Ему сшили мягкие сапоги, которые иногда к концу всенощной пропитывались кровью.

— У Владыки Георгия были замечательные облачения, которые ему присылали монахини из Белева, где он

раньше служил. Перед Троицей 1936 года я должна была принести к службе только что присланное зеленое облачение. Когда я с узелком уже подходила к храму, меня встретила плачущая монахиня. Она сказала мне, что службы не будет, потому что Владыка арестован.

Горе, обрушившееся на двенадцатилетнюю девочку, казалось переносимым. Она плакала, не переставая, несколько дней. Залезала повыше на дерево перед зданием городского отдела НКВД, чтобы за забором в глубине двора видеть иногда выводимого из камеры Владыку. А потом его увезли в Саратов.

— От монахинь я знала, что детская молитва быстрее доходит к Богу. Я молилась как могла, молилась изо всех сил, ночью, днем... Наступили каникулы. И ничто не мешало мне молиться целыми днями. Я так молилась! Но через месяц в Вольск пришла весть, что Владыка Георгий расстрелян... И тогда, — старуха заплакала, — я потеряла веру. Я поняла, что Бога, Который не услышал или не захотел ответить на молитву ребенка, просто нет. И всю жизнь я прожила без веры. Пустота, которая образовалась в моей душе, стала не просто отрицанием существования Бога, она наполнилась обидой на этого несуществующего Бога, обидой на Церковь, на священнослужителей, которые из глупости или корысти обманывают людей. И когда в войну в Вольске вновь открыли церковь, я с отвращением проходила мимо ее открытых дверей, а если вдруг слышала отголосок церковного пения, то просто заболела на несколько дней...

Господи, какая чудовищная ошибка, подумал я, какое заблуждение — ведь епископ Георгий дожил до 1948 года! Но старуха продолжала:

— Недавно я узнала, что моя молитва все же дошла до Бога и Владыка Георгий не был расстрелян. Если бы я это знала тогда... Я поехала бы за ним туда, где он был в лагере, в ссылке... Я жила бы подле него, стирала бы его одежду, добывала бы еду... Моя жизнь была бы совсем другой. И это главный грех моей жизни, в котором я раскаиваюсь перед смертью. Простите, батюшка!..

Екатерина Михайловна умерла к вечеру. На третий день я отпевал ее, думая о том, как удивительно складываются людские судьбы, как милостив Господь, возвращающий к Себе не по своей воле заблудшие души.

**Священник
Михаил Воробьев.
pravoslavie.ru**

З редакційної пошти

вило 7-ме). Після цього собору вкладення святих мощей, що було раніше нерегулярним, стало обов'язковим. І антимінси, що являли собою переносні престולי, також повинні були містити мощі.

У періоди відновлення іконошанування у VIII–IX ст., а також після остаточного торжества Православ'я в 843 році православні були змушені використовувати антимінси під час служб не тільки поза храмами, але й у храмах, оскільки одні престולי, освячені до 787 року, не завжди містили святі мощі, з інших мощі нерідко були видалені іконоборцями, а нові престולי освячувалися іконоборцями без вкладення мощей. У цих випадках Літургія відбувалася на антимінсі, покладеному на престол.

На святих престолах, освячених повним чином, протягом кількох століть ще служили без антимінса. Проте вживання антимінса навіть на освяченому повним чином престолі стає все більш

поширеним, що підтверджується існуванням у Константинопольській Церкві особливой посади — «начальника антимінсів», який розпоряджався виготовленням антимінсів і розподілом їх по храмах. Номоканон XIII ст. наказує карати ієреїв, які звершили Літургію без антимінса. З цього часу використання антимінсів стало вже повсюдним, а на Русі було закріплено рішенням Московського Собору 1675 року.

Обов'язковість антимінса при звершенні Літургії навіть на освяченому престолі може бути пояснена тим, що кожен антимінс підписаний єпархіальним архиєреєм і є єпископською санкцією священнодія на даному престолі.

До XVII ст. в Руській Церкві антимінси, що призначалися для постійного перебування в храмі, розгорнутими пришивались до нижнього одягу святої трапези — срачиці — або прибивались дерев'яними цвяхами до престолу. Вони знаходилися під верхнім напре-

стольним облаченням — індітією. Дискос і Потир ставилися безпосередньо на ілітон — верхнє облачення престолу, що розгортається при звершенні Літургії та здавна використовується для того, щоб не розсипати на престол жодної крупинки Святих Дарів.

З XVII ст. за прикладом грецьких Церков в нашій Церкві антимінси поміщають безпосередньо в ілітон, розгортаючи і згортаючи їх за кожною Літургією.

Антимінс освячується тільки архиєреєм, покладається на престолі архиєреєм при освяченні храму або надсилається ним у храм, освячення якого архиєрей не має можливості звершити. Без антимінса не може відбуватися Божественна Літургія. На одному антимінсі може бути звершена тільки одна Літургія в день. Антимінс розгортається після закінчення Літургії оголошених і перебуває розкритим до закінчення Літургії вірних. Антимінс

розкривається не тільки під час Літургії, а й при відвідуванні храму архиєреєм. Антимінс має ретельно оберігатися від будь-яких забруднень (адже його не можна прати) і від зношування. Він — велика святиня і, використовуючись «замість престолу», вимагає, як і святий престол, побожного ставлення. Блаженний Симеон Солунський (кін. XIV — поч. XV ст.) пише, що антимінси «не повинні перебувати у всякому простому будинку; не мають також торкатися їх миряни».

У богослужбовій практиці розрізняються «рухомі» й «нерухомі» антимінси: нерухомі призначені для постійного перебування в певному храмі; рухомі ж видаються або в храм, який існує тимчасово, або для звершення служби «на всякому місці», про що робиться відповідний напис на антимінсі.

**Підготував ігумен Тихон
(Васильєв).**

Печать антихриста в Православном Предании

Мелетий, митрополит
Никопольский

Итак, из писаний святого Ипполита Римского следует, что главным событием последних времен, переломным моментом царствования антихриста будет его «обожение».

Но и после того, как большинство людей признают антихриста богом, многие христиане не примут его религии. Это вызовет тотальное преследование инаковерующих, намного более жестокое и страшное, чем все бывшие в истории Церкви гонения. Те из христиан, которые засвидетельствуют свою веру и не отрекутся от нее, будут прославлены более мучеников первых веков и получат венцы в Царствии Божием. Но многие, связанные делами житейскими и похотью мира сего, не выдержат и отступят от веры из-за крайней жестокости истязаний и лишений. Будучи неокрепшими духовно, привязанными к земному, они придут к антихристу и попросят его печати, причем сделают это по своему личному желанию и свободному выбору.

Цель преследований — окончательно отвлечь остаток верующих от истинного богопочитания и вместо знамения Честного Креста навязать христианам печать антихриста, то есть заставить их всем сердцем, всей душой и всем разумением исповедать нового бога, а истинного отвергнуть и забыть. Тогда все полностью извратится, и хотя религия и ее атрибуты останутся, но изменится их сущность — это будет служение иному богу. Само имя Христа станет запретным, и память о Нем будет искореняться. Настанет мерзость запустения, предсказанная пророком Даниилом, когда храмы Божии начнут использоваться для «иных нужд». «В то время Христос будет представлять для людей ту же ценность, что мусор на обочине дороги», — говорит преподобный Нил Мироточивый.

Возникает вопрос: значит, епископы и священники — духовные руководители народа Божия — допустят все это и пойдут за антихристом? Да не будет этого! Очевидно, некоторые соблазняются, но не все, и те, кто останутся верными Христу, будут мужественно совершать свое служение, приносить Бескровную Жертву, за что подвергнутся пыткам и истязаниям. На них обратится вся ярость антихриста, который подвергнет их небывалым в истории мучениям.

Немногих оставшихся верных Христу постигнет великая скорбь, какой не было от начала мира доньше, и не будет (Мф. 24, 21). Христиане будут изнемогать от тяжких гонений, скрываться от преследований, и милосердный Господь ради избранных сократит дни мучений до 1260. Окончание второго периода властвования антихриста совпадет с концом мировой истории.

Разочарование же некоторых приверженцев антихриста в достоинствах своего кумира не будет покаянием в христианском смысле. Они попытаются скрыться от него, но не смогут этого сделать, так как по начертанию его имени их легко будет отыскать.

Антихрист будет верить в свое божественное бессмертие и в бесконечность своего царства и радоваться своему могуществу, но *как молния исходит от востока и видна бывает даже до запада* (Мф. 24, 27) — так явится в небе знамение Честного Креста, сияющее светлее солнца, в предзнаменование второго славного пришествия Судии и Господа Иисуса Христа. И Господь, пришедший во славе Своей, уничтожит царство антихриста Своим явлением, а самого его *убьет духом уст Своих* (2 Фес. 2, 8).

Таким образом, антихрист будет выступать в качестве политического деятеля и харизматического, религиозного лидера. Само по себе такое сочетание не ново — например, римский император Нерон провозгласил себя богом и потребовал приносить жертвы своей статуе. И хотя апостол Павел именует императора высшей властью, но он тем самым воздает лишь кесарю кесарево. Священномученик Поликарп Смирнский категорически отказался воздать божественные почести императору, за что был усечен мечом. Признать существование верховной власти и соблюдать установленные ею законы — это одно, но совсем иное — принимать ее сердцем и верить ее религиозным доктринам.

Подобно святому Поликарпу, в Римской империи пострадали многие тысячи христианских мучеников. Например, Георгий Победоносец, Димитрий Солунский, Феодор, Андрей и Савва Стратилаты были воинами, оказывали подчинение своим военачальникам и при этом были замучены за отказ почтить статую императора. Они храбро сражались под римскими знаменами с изображенным на них орлом, однако никто из них, воюя под языческим флагом, никогда не отрекался от Христа.

То же мы видим и во времена исламского владычества над христианскими народами. Святые Патриархи Софроний Иерусалимский и Геннадий II Схоларий Константинопольский получали от мусульманских властей фирманы — грамоты, удостоверявшие их легитимность и признание государством. Эти документы выдавались во имя Аллаха, в них приводился текст из Корана, а летоисчисление велось по мусульманскому календарю. И эти святые, хотя вовсе не собирались отрекаться от Христа, относились к фирманам как к официальным государственным документам, регламентирующим права Церкви в исламском обществе. Они воспринимали написанные в этих грамотах цитаты из Корана и имя Аллаха лишь как выражение веры султана или халифа, правящих государством.

Святой Косьма Этолийский говорил, что тот, кого мы имеем во главе нас, то есть султан, есть антихрист. И в то же время он поклонился до земли турецким чиновникам, предоставившим ему возможность законно проповедовать Христа.

Все это свидетельствует о том, что во властителя следует отличать государя от насадителя враждебной Христу религиозной идеи. *Отдавайте кесарево кесарю, а Божие Богу* (Мф. 22, 21). В этом отношении актуален и важен опыт православных в Советском Союзе. Они имели паспорта с символикой отнюдь не христианской, подчинялись советским законам, служили в армии, были послушны

представителям власти, однако никогда никоим образом не принимали коммунистической идеологии: атеизма, антихристианства и т. п. — словом, не отрекались от Христа.

Так же поступим мы и тогда, когда придет антихрист. Нам не удастся изолировать себя от мира сего, но придется жить его реалиями, поэтому нужно уяснить, что государство и все его институты, включая паспорта, документы, ценные бумаги, деньги, — это одно, но совершенно другое — Христос и наше исповедание веры в истинного Бога. И когда наступит время антихриста, надо будет следовать тем же принципам, которыми руководствовалась Церковь в условиях враждебного ей государства.

Но пока эти времена не наступили, пока миром не правит «владыка вселенной» и от нас никто не требует, чтобы мы служили ему как богу, — логично сделать вывод, что ни первый, ни второй периоды конца света еще не наступили.

Священное Писание об антихристе

Апостол Павел во Втором послании к Фессалоникийцам (2, 1–12) пишет: *Молим вас, братия, о пришествии Господа нашего Иисуса Христа и нашем собрании к Нему, не спешить колебаться умом и смущаться ни от духа, ни от слова, ни от послания, как бы нами посланного, будто уже наступает день Христов. Да не обольстит вас никто никак: ибо день тот не придет, доколе не придет прежде отступление и не откроется человек греха, сын погибели, противящийся и превозносящийся выше всего, называемого Богом и святынею, так что в храме Божием сядет он, как Бог, выдавая себя за Бога. Не помните ли, что я, еще находясь у вас, говорил вам это? И ныне вы знаете, что не допускает открыться ему в свое время. Ибо тайна беззакония уже в действии, только не совершится до тех пор, пока не будет взят от среды удерживающий теперь. И тогда откроется беззаконник, которого Господь Иисус убьет духом уст Своих и истребит явлением пришествия Своего того, которого пришествие, по действию сатаны, будет со всякою силою и знаменами и чудесами ложными, и со всяким неправедным обольщением погибающих за то, что они не приняли любви истины для своего спасения. И за сие пошлет им Бог действие заблуждения, так что они будут верить лжи, да будут осуждены все, не веровавшие истине, но возлюбившие неправду.*

День второго славного пришествия Христова должен быть для нас вождельным, *потому что Сам Господь при возвещении, при гласе Архангела и трубе Божией, сойдет с неба, и мертвые во Христе воскреснут прежде; потом мы, оставшиеся в живых, вместе с ними восхищены будем на облаках в сретение Господу на воздухе, и так всегда с Господом будем. Итак утешайте друг друга сими словами* (1 Фес. 4, 16–18). За чем же христианам бояться пришествия антихриста, если за ним грядет встреча с Самим Господом Иисусом Христом?!

Ум, по учению Церкви, есть не только рассудок, но в первую очередь право-

мыслие, то есть Православие, которое требует соблюдать закон Христов, а никак не предаваться досужим фантазиям на благочестивые темы.

Не смущаться означает, что ничто не должно колебать нашу веру во Христа Иисуса, то есть нам нужно отвращаться от того, что может ей повредить, сделать ее неправой. Не следует верить никаким с виду благочестивым легендам или слушать людей, которые всячески преувеличивают силу дьявола и его слуги антихриста, а следовательно, не веруют во всемогущество Божие. Великий учитель Церкви святой Иоанн Златоуст говорит: «Если кто вам скажет нечто такое, пусть даже Духом Святым изречет пророчество, — не верьте ему» («Беседа на Послания к Фессалоникийцам»). Иными словами, да не обольстит вас никто никак.

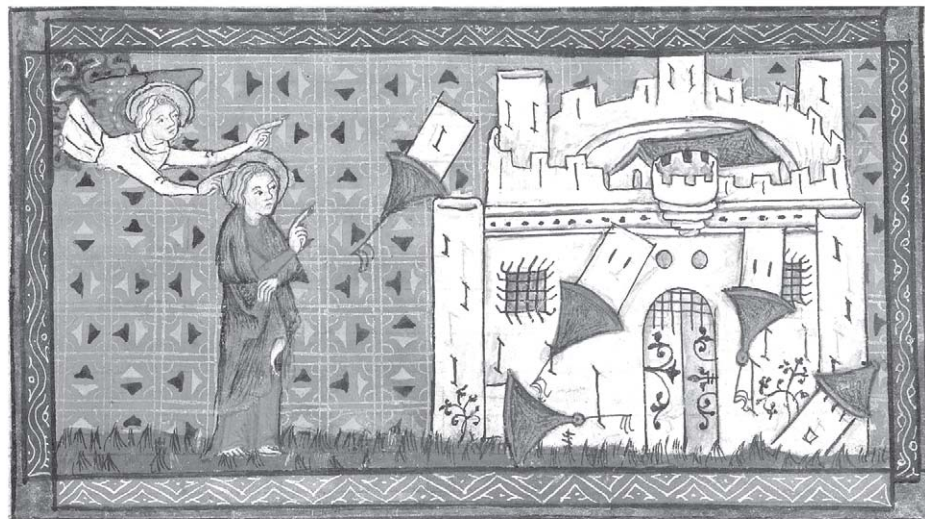
Доколе не придет прежде отступление — эти слова означают не состояние отступления от Бога, в котором находится человечество после преступления Адама, но пришествие того, кто возглавит последнее, окончательное отступление всех времен и народов. Об этом ясно говорит святой Иоанн Златоуст: «Что есть отступление? Самого антихриста считай отступлением, так как он многих должен погубить и увести от Бога». То есть, говоря не *смущайтесь*, апостол разумеет, что не следует придавать большого значения разглагольствованию о конце света и прочих грядущих событиях, поскольку они предопределены Самим Богом и никто не в силах здесь что-либо изменить. Будет и великий отступник, который *придет во имя свое* (Ин. 5, 43), потребует божественных почестей, будет заставлять всех людей исповедовать его истинным Богом. Но это еще не случилось, а поэтому нельзя говорить о пришествии антихриста и тем более о его печати, которая не может существовать до его воцарения над миром. Следовательно, поднимающие шум вокруг темы антихриста и конца света смущают, вводят в заблуждение людей и тем самым тяжко согрешают.

Выше всего, называемого Богом и святынею. Антихрист уравнивает и унифицирует все существующие мировые религии. Он предложит усредненный вариант единой мировой религии, объединенной, «чисто духовной» церкви, которая не будет учить идолопоклонству и спиритизму или призывать поклоняться сатане. Все старые боги будут упразднены, говорит святой Иоанн Златоуст, то есть готовится пришествие нового, всеобщего бога, почитание которого превзойдет почитание прежних богов. Этот новый целовекбог предложит «чистое поклонение истине в духе», в качестве же объекта поклонения будет фигурировать он сам. Характерным признаком этой эпохи, по учению святого Иоанна Златоуста, будет то, что антихрист не только воссядет, как бог, в иерусалимском храме, но и повелит поставить свои изображения во всех храмах мира. Многие из борцов за права человека окажутся его фанатичными сторонниками, потому что с самого начала своего владычества он будет стараться выглядеть добрым, усердным, демократичным руководителем человечества. Будем же осторожны — спасти и указать верный путь сможет только истинная вера во Христа и Его Церковь.

И ныне вы знаете, что не допускает открыться ему. Что же препятствует антихристу явиться сейчас и уничтожить Церковь? Святые Иоанн Златоуст, Ефрем Сирий, Амвросий Медиоланский, Косьма Этолийский и все православные толкователи Апокалипсиса говорят, что удерживающим началом является римская государственная власть, а не особые дарования Святого Духа, полученные каким-то человеком. Так, святой Иоанн Златоуст учит, что власть Рима будет отменена антихристом. Так считал и преподобный Никодим Святогорец: «Ты же, читатель, прими как самое истинное объяснение святого Иоанна Златоуста».

Знамениями и чудесами ложными. Об этом много написано у святителя Игнатия (Брянчанинова) в книге «Чудеса и знамения», которую мы рекомендуем прочесть всем интересующимся сверхъестественными способностями антихриста.

Продолжение следует.

Откровение Иоанна Богослова в миниатюрах манускрипта. Крушение Вавилона. Франция. XIV в.

При єпархіальному відділі благодійності та соціального служіння почав свою роботу центр «Благо»

З благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа, з 15 жовтня 2012 року при відділі благодійності та соціального служіння Полтавської єпархії Української Православної Церкви діє центр «Благо».

Основні напрямки діяльності:

- збір пожертвувань — одягу, взуття, медикаментів, засобів гігієни тощо;
- розподіл гуманітарної допомоги між категоріями громадян, яким потрібна допомога;
- надання духовної підтримки;
- інша допомога.

Пункти збору та розподілу гуманітарної допомоги організовані в храмі святих мучениць Віри, Надії, Любові та матері їхньої Софії (проспект Першотравневий, 23) й у Петропавлівському храмі (м. Полтава, мікрорайон Дублянщина, вул. Низова, 38).

Скриньки з анкетами «Потрібна допомога» та «Хочу допомогти» розміщені за адресами: храм святого апостола Андрія Первозваного (вул. Сінна, 3а); храм святих мучениць Віри, Надії, Любові та матері їхньої Софії (проспект Першотравневий, 23).

Увага! Центр «Благо» має потребу у волонтерах і благодійниках.

Контактні телефони:
(050) 259-40-83 (отець Андрій);
(099) 942-19-98 (Аліна);
(095) 156-62-98(Ольга).

Богослужіння

У храмі Всіх святих землі Полтавської

щосуботи звершується всеношна, яка починається о 17.00, щонеділі — Божественна Літургія о 8.00.

Крім того, відбуваються заняття, організовані при Серафимівському храмі:

- щосуботи о 13.00 — заняття дитячого хору, о 15.30 — школа для дорослих, щонеділі о 16.00 — недільна дитяча школа, по закінченні вечірнього богослужіння у Серафимівському храмі — заняття для дорослих зі Старого Завіту.

Храм знаходиться у цокольному приміщенні управління Полтавської єпархії за адресою: Полтава, вул. Героїв Сталінграда, 1-б.

У тимчасовому храмі, що на місці будівництва Андріївської церкви

З благословення Високопреосвященнішого митрополита Полтавського і Миргородського Филипа, у тимчасовому храмі на місці будівництва Свято-Андріївської церкви в Полтаві (вул. Сінна, 3-а) щоденно звершуються богослужіння добового кола: вечірнє богослужіння — о 18.00, Літургія — о 8.00. Запрошуємо всіх бажаючих помолитися на місці будівництва нового православного храму.

До відома настоятелів та парафіяльних рад

Єпархіальний склад приймає недогарки свічок або перетоп із недогарків в обмін на свічки будь-якого розміру

Довідки за телефоном 59-57-64

Зверніть увагу!

Православний магазин

Для вас широкий асортимент духовної літератури різних напрямків (Святе Письмо та тлумачення, життя та твори святих і подвижників благочестя, духовні поради, питання православної медицини, література для духовенства тощо). Ікони, утвар.

Чекаємо у Полтаві за адресами: вул. Шевченка, 54, (2-й поверх) з 8.00 до 16.00, крім понеділка.

Торговельний центр «Київ» вул. Зіньківська, 6, (3-й поверх, праве крило) з 9.00 до 21.00 без перерви та вихідних.

З благословення Високопреосвященнішого Филипа, митрополита Полтавського і Миргородського

Проводяться духовно-просвітницькі лекції-бесіди з тем:

- ❖ Старий Завіт,
- ❖ Новий Завіт,
- ❖ Діяння та послання святих апостолів.

Лекції-бесіди проводять священнослужителі та миряни, які мають відповідну освіту.

Заняття відбуваються:

- щочетверга (для всіх бажаючих),
- щонеділі (молодіжне спрямування)

о 19.00 в цокольному приміщенні церковноприходського будинку при Свято-Макаріївському соборі за адресою: м. Полтава, вул. Лялі Убийвовк, 2.

Оформить підписку на «Відомості Полтавської єпархії» можливо с любого месяца в любом отделении «Укрпочты»:

ф. П - 1	Державний комітет зв'язку та інформації України												
	АБОНЕМЕНТ												
	на газету												
	01125												
Відомості Полтавської єпархії		Кількість комплектів											
на 2013 рік по місяцях													
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
Куди													
поштовий індекс												адреса	
Кому													
ДОСТАВНА КАРТКА-ДОРУЧЕННЯ													
на газету													
01125													
Відомості Полтавської єпархії		Кількість комплектів											
Вартість	передплати		24 грн 00 коп.										
	переадресування												
на 2013 рік по місяцях													
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12		
поштовий індекс							місто, село						
							область:						
код вулиці							район						
буд.			корп.		кв.		вулиця						

К святыням храмів Полтави

Макариевский кафедральный собор
(ул. Ляли Убийвовк, 2-а, тел. +38 (0532) 59-25-76)

Горбаневская икона Божией Матери
(чтение акафиста за вечерним богослужением в воскресенье в 17.00)

Крестовоздвиженский монастырь
(ул. Свердлова, 2-г, тел. +38 (0532) 56-14-68)

Мощи свт. Афанасия (Вольховского)
(молебен свт. Афанасию с чтением акафиста ежедневно в 10.00)

Икона Божией Матери «Упование всех концов земли»
(чтение акафиста за вечерним богослужением в воскресенье в 16.00)

Спасский храм
(ул. Октябрьская, 10, тел. +38 (05322) 2-86-29)

Икона Божией Матери «Троеручица»
(молебен с акафистом в воскресенье в 16.00)

Храм мученика Иоанна Воина
(ул. Маршала Бирюзова, 64-б, тел. 65-70-07)

Икона мч. Иоанна Воина
(чтение акафиста мч. Иоанну Воину за вечерним богослужением в воскресенье в 17.00)

Икона Божией Матери «Всецарица»
(чтение акафиста во вторник в 9.30)

Икона Божией Матери «Утоли моя печали»
(чтение акафиста в четверг в 9.30)

Андреевский храм
(ул. Сенная, 3-а, тел. 56-93-49)

Икона мц. Наталии с частицей мощей
(чтение акафиста мчч. Адриану и Наталии за вечерним богослужением в воскресенье в 18.00)

Икона Богородицы «Неупиваемая чаша»
(чтение акафиста во вторник в 9.30)

Свято-Троицкий храм
(ул. Свердлова, 2-г, тел. +38 (0532) 56-14-68)

Икона сошествия Святого Духа
(молебен Святому Духу в среду в 12.00)

Икона свт. Николая Чудотворца с частицей мощей
(молебен свт. Николаю в четверг в 12.00)

Пантелеимоновский храм
(ул. Фрунзе, 64, тел. +38 (0532) 53-21-58)

Икона вмч. Пантелеимона с частицей мощей
(чтение акафиста вмч. Пантелеимону во вторник в 12.00)

Икона свт. Николая Чудотворца
(чтение акафиста свт. Николаю в четверг в 12.00)

Храм Святых мучениц Веры, Надежды и Любви
(проспект Первомайский, 23, тел. 2-16-59)

Ковчег с мощами свт. Иоасафа Белгородского
(чтение акафиста свт. Иоасафу Белгородскому в субботу в 9.30)

Почаевская икона Божией Матери
(чтение акафиста за вечерним богослужением в воскресенье в 17.00)

Вознесенский храм
(ул. Зоряная, 2, тел. +38 (0532) 66-16-23)

Икона Божией Матери «Владимирская»
(чтение акафиста в воскресенье в 17.00)

Серафимовский храм
(ул. Героев Сталинграда, 1-б, тел. +38 (0532) 59-58-49)

Ковчег с мощами прп. Серафима Саровского
(чтение акафиста прп. Серафиму Саровскому за вечерним богослужением в воскресенье в 17.00)

Икона Богородицы «Неупиваемая чаша»
(чтение акафиста в среду в 9.30)

Икона Богородицы «Помощница в родах»
(чтение акафиста в пятницу в 9.30)

Вітаємо

Редакція газети «Відомості Полтавської єпархії» щиро вітає кліриків Полтавської єпархії з ювілейними датами, які вони святкуватимуть у червні цього року:

священника Романа Аксьонова, настоятеля храму на честь святого Димитрія Солунського села Білухівка Карлівського району, з 30-річчям від дня народження, яке він святкуватиме 29 червня;

протоієрея Ростислава Денисюка, клірика Свято-Миколаївського собору Архієрейського подвор'я Комсомольська, викладача Полтавської семінарії, з 35-річчям від дня народження, яке він святкуватиме 10 червня;

протоієрея Сергія Зуєва, настоятеля храму великомучениці Варвари села Гаркушенці Миргородського району, з 15-ю річницею священницького служіння, яку він святкуватиме 14 червня;

священника Володимира Костенка, настоятеля Преображенського храму села Мартинівка Гадяцького району, з 25-річним ювілеєм, який він святкуватиме 8 червня;

протоієрея Валерія Мараховського, настоятеля Свято-Троїцького храму села Тахтаулове Полтавського району, з 50-річним ювілеєм, який він святкуватиме 10 червня;

протоієрея Михайла Ороса, настоятеля Покровського храму села Соснівка Гадяцького району, з 35-річчям від дня народження, яке він святкуватиме 16 червня;

протоієрея Олега Приходька, клірика Свято-Макаріївського кафедрального собору Полтави, регента архієрейського хору, з 45-річчям від дня народження, яке він святкуватиме 8 червня;

священника Бориса Рибаківа, настоятеля Кирило-Мефодіївського храму села Більськ Котелевського району, з 15-ю річницею священницького служіння, яку він святкуватиме 14 червня.

Оформить подписку на «Відомості Полтавської єпархії»
возможно с любого месяца в любом отделении «Укрпочты»:

Зворотній бік форми СП-1

(Абонемент)

На абонементі повинен бути проставлений відтиск касового апарата. При оформленні передплати (переадресування) без касового апарата на абонементі проставляється відтиск календарного штампеля відділення зв'язку. У цьому разі передплатнику видається абонемент з квитанцією про оплату вартості передплати (переадресування).

(Доставна картка-доручення)

Передплатник із сплачених ним коштів за передплату доручає Розповсюдженню сплатити Видавцю суму в розмірі видавничої вартості передплаченого видання на умовах і в строки, визначені Розповсюдженцем.

Наши информационные ресурсы

Приглашаем посетить официальные сайты Полтавской епархии, Отдела религиозного образования, катехизации и миссионерства при Священном Синоде Украинской Православной Церкви, Полтавской Мисионерской Духовной семинарии:

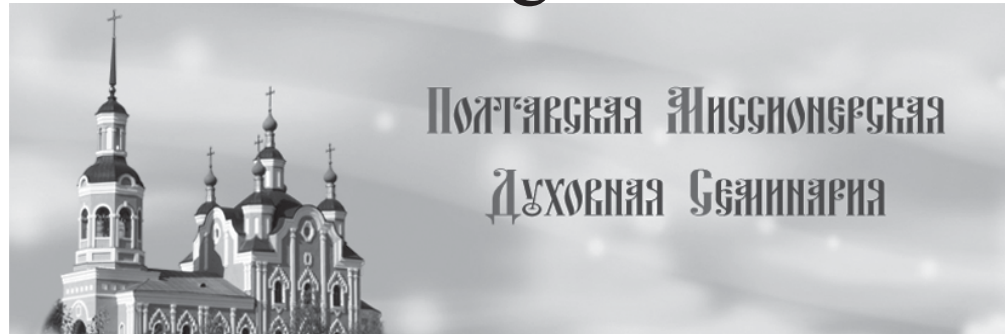
www.pravoslavie.poltava.ua

www.rokim.org.ua

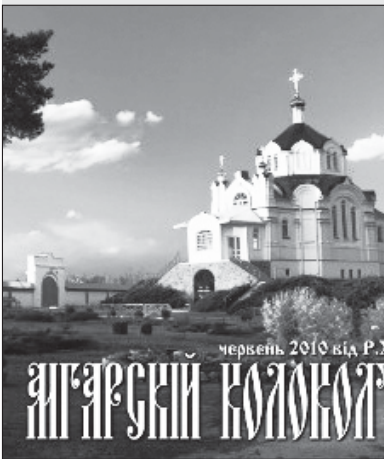

www.missia.org.ua

Всеукраинский
ежемесячный
православный
журнал
«Мгарський колоколь»

Подписной индекс — 95227

Издание Мгарского Спасо-Преображенского монастыря Полтавской епархии Украинской Православной Церкви.

Издаётся по благословению Высокопреосвященнейшего митрополита Полтавского и Миргородского Филиппа.

Православный журнал, в котором публикуются статьи на русском и украинском языках. Тематика статей разнообразна: основы Православной веры и православной культуры, православный взгляд на историю, литературу, искусство, основы православной педагогики, материалы, посвященные церковным праздникам, а также прославленным Церковью подвижникам благочестия — святым Православной Церкви; интервью, размышления, поиск правильных решений на проблемные вопросы современности и многое другое.

Публикуемые в журнале материалы не всегда совпадают с точкой зрения редакции.

Редакция приглашает к сотрудничеству православных авторов.

Пишите нам по адресу:
mgarsky@yandex.ru

Сайт Мгарского монастыря:
www.mgarsky-monastery.org

Использование материалов сайта приветствуется! При этом активная ссылка на наш сайт желательна.

Дивіться телепрограму «Вектори духовності»

В ефірі обласної телекомпанії «Лтава» кожного другого і четвертого вівторка місяця о 15.00, з повтором у найближчу суботу о 13.00, виходить духовно-просвітницька програма «Вектори духовності».

Автор програми й ведуча — Людмила Нестуля.

У створенні програми, з благословення Высокопреосвященнішого митро-

полита Полтавського і Миргородського Филиппа, бере участь співробітник епархіального інформаційного відділу священик Стефан Водяник.

Формат програми — бесіда ведучої зі священником.

У програмі обговорюють актуальні соціальні й психологічні явища сучасності й розглядають їх крізь призму духовного світосприйняття.

Монастирі Полтавщини приймають паломників

Мгарський монастир

Древня обитель Полтавщини — Спасо-Преображенський Мгарський чоловічий монастир запрошує паломників піднести свої молитви до Господа і Його Пречистої Матері на цьому святому місці, ознайомитися з історією монастиря, дізнатися про життя пов'язаних із ним святих. При обителі діє готель для паломників.

Чекаємо Вас за адресою:

37536 Україна, Полтавська область, Лубенський район, с. Мгар, Спасо-Преображенський монастир.

Тел. (05361) 5-48-06.

Електронна адреса:

www.mgarsky-monastery.org

Великобудищанський монастир

У с. Писаревщина Диканського району відроджується Великобудищанський Свято-Троїцький жіночий монастир. Обитель чекає паломників, які хочуть помолитися й потрудитися во славу Божу й задля відбудови православної святині Полтавщини.

Адреса монастиря:

38522 Україна, Полтавська область, Диканський район, с. Писаревщина, вул. Лугова, 6.

Додаткову інформацію можна отримати в єпархіальному управлінні за тел. (0532) 59-59-91.

Тел. монастиря (05351) 9-45-42.

До монастиря можна доїхати автобусами «Полтава — с. Писаревщина», що відправляються від автостанції №3 м. Полтави (поряд з ТЦ «Київ») о 5.50, 8.15, 14.05, 17.30.

Хрестовоздвиженський монастир

Полтавський Хрестовоздвиженський жіночий монастир приймає паломників і людей, які хочуть потрудитися во славу Божу в стінах древньої обителі.

Настоятелька монастиря — ігуменя Сергія (Алексєєнко).

Престольне свято: 27 вересня.

Адреса монастиря:

вул. Свердлова, 2-г, м. Полтава, 36017, Україна.

Тел. (0532) 56-14-68.

Проект «Hram.tv»

Онлайн-трансляция богослужений из Свято-Николаевского собора города Комсомольска

По благословению Председателя Синодального отдела религиозного образования, катехизации и миссионерства Украинской Православной Церкви, Ректора Полтавской Мисионерской Духовной семинарии митрополита Полтавского и Миргородского Филиппа, реализован мисионерский проект «Hram.tv» — онлайн-трансляция богослужений из Свято-Николаевского собора города Комсомольска. Проект реализован для помощи людям, не имеющим возможности регулярно посещать православный храм, находящимся вдалеке от дома, эмигрантам, людям с ограниченными физическими возможностями.

Если Вы — пользователь компьютера, подключенного к сети Интернет, то сможете принимать непосредственное участие в богослужениях, ставить свечи (не виртуальные) за себя и своих близких, заказывать требы. Церковнослужители храма принимают Ваши требы в режиме реального времени. Для этого нужно отправить заказ онлайн, он будет выполнен во время ближайшего богослужения.

«Hram.tv» — это тот редкий случай, когда современные технологии поставлены на служение человеку в его потребности пребывать в единении с Богом.

Адрес сайта: <http://hram.tv/>

До уваги

Православні табори запрошують дітей на літній відпочинок

З благословення Високопреосвященнішого Филипа, митрополита Полтавського і Миргородського

Влітку в Полтавській єпархії Української Православної Церкви працюватимуть православні дитячі табори відпочинку: «Орлятко» в м. Карлівці та «Псьол» в с. Яреськах Шишацького району.

«Орлятко» (м. Карлівка)
Тел. табору (05346) 2-38-38

I зміна: 11–24 червня
II зміна: 27 червня – 10 липня
III зміна: 13–26 липня
IV зміна: 29 липня – 11 серпня
V зміна: 14–27 серпня

«Псьол» (с. Яреськи)
Тел. (044) 280-48-59, (098)467-10-42
(директор табору Ірина Петрівна Ковальчук),
тел. контактної особи у м. Київі (044) 255-12-34

I зміна: 9–22 червня
II зміна: 26 червня – 9 липня
III зміна: 13–26 липня
IV зміна: 30 липня – 12 серпня

Запрошуються діти віком від 7 до 16 років із православних сімей.

Харчування — чотири рази в день: свіжі овочі й фрукти, молочні, м'ясні й рибні страви у відповідності зі встановленими постами. Кваліфікований персонал, вихователі — професійні педагоги, вожаті — студенти Місіонерської Духовної семінарії (м. Комсомольськ). У таборі постійно перебуває священник.

Організація життя православного табору — у відповідності з церковним укладом: спільні молитви — ранкова й вечірня, до трапези й після трапези; дотримання постів; читання житій святих під час трапези.

Водночас невід'ємною частиною відпочинку в таборі є активні ігри на свіжому повітрі та купання в річці. Протягом зміни проводитимуться спортивні змагання, творчі конкурси та концерти, вікторини, духовні бесіди, інтерактивні ігри для розвитку соціально-психологічних навичок, заняття в різноманітних гуртках, перегляд та обговорення цікавих фільмів духовної тематики. Працюватимуть бібліотека, фототека. Діти зможуть вивчати основи Православної віри, історію Церкви та національної культури, побувати на богослужінні, приступити до Таїнств Сповіді та Причастя (за бажанням).

Для придбання путівки батькам необхідно подати до Полтавського єпархіального управління: заяву (стандартний бланк) із рекомендацією па-рафіяльного священника; копію свідоцтва про народження дитини; медичну картку встановленого зразка.

З приводу придбання путівок звертайтеся за адресою: 36040, м. Полтава, вул. Героїв Сталін-града, 1-б; тел. (0532) 59-57-61 (Ірина Дмитрівна).

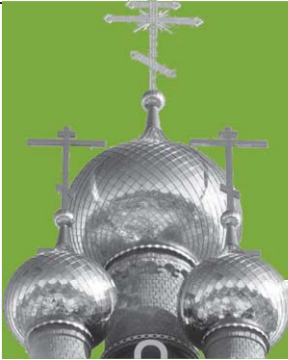
Електронна адреса: pravpoltava@ukr.net
Інтернет-сторінка Полтавської єпархії:
pravoslavie.poltava.ua

ПРАВОСЛАВНІ
ДИТЯЧІ ТАБОРИ
ВІДПОЧИНКУ

Для дітей від 7 до 16 років із православних сімей
м. Карлівка «Псьол»
«Орлятко» с. Яреськи

Відпочинок дітей
в екологічно чистих куточках
Полтавщини

Інформація на сайті Полтавської єпархії:
www.pravoslavie.poltava.ua
E-mail: pravpoltava@ukr.net
З питань придбання путівок довідки за тел. (0532) 59-57-61.

В єпархии работает паломническая служба

По благословию Высокопреосвященнейшего Филиппа, митрополита Полтавского и Миргородского

Паломнические поездки в июне 2013 года

31 мая–2 июня Выезд: 17.00 Возвращение: 1.00	Полтава – Ровно (Городок) – Почаев – Полтава (Выезд от Макариевского собора) Городок: источник святой Анны Почаев: Успенская Почаевская Лавра	400 грн
8–9 июня Выезд: 4.00 Возвращение: 20.00	Полтава – Святогорск – Изюм – Харьков – Полтава (Сбор паломников производится на любой удобной для Вас остановке по согласованию) Святогорск: Успенская Святогорская Лавра Изюм: Вознесенский кафедральный собор (чудотворная икона Божией Матери, именуемая Песчанской) Харьков: Благовещенский кафедральный собор (мощи святителя афанасия Лубенского, святителя Мелетия Харьковского, священномученика Александра Харьковского)	190 грн
11–16 июня Выезд: 17.00 Возвращение: 20.00	Полтава – Харьков – Белгород – Козельск – Дивеево – Задонск – Полтава (Выезд от Макариевского собора) Харьков: Благовещенский кафедральный собор (мощи святителя афанасия Лубенского, святителя Мелетия Харьковского, священномученика Александра Харьковского) Белгород: Преображенский кафедральный собор (мощи святителя Иоасафа Белгородского), Крестовоздвиженский храм (Кошарский чудотворный крест) Козельск: Введенский ставропигиальный мужской монастырь Оптиная пустынь, Казанская Амвросиевская женская пустынь в Шамардино Дивеево: Свято-Троицкий Серафимо-Дивеевский женский монастырь Задонск: Задонский Рождество-Богородицкий мужской монастырь	950 грн
21–23 июня Выезд: 15.00 Возвращение: 20.00	Полтава – Мгарь – Киев – Чернигов – Полтава (Выезд от Макариевского собора) Мгарь: Мгарский Спасо-Преображенский мужской монастырь Киев: Успенская Киево-Печерская Лавра, Покровская Голосеевская пустынь (могалка ма-тушки Алипии) Чернигов: Свято-Троицкий кафедральный собор (мощи святителя Феодосия Черниговского и преподобного Лаврентия Черниговского)	300 грн

В стоимость поездки включены трапеза и ночлег. Информация по телефонам: 65-45-48, 59-88-74, 65-49-54. Также возможны поездки под заказ группой или индивидуально.

Важливо

Шановні батьки!

У загальноосвітніх школах Полтавської області запроваджується культурологічний предмет духовно-морального спрямування «Біблійна історія та християнська етика» для 1 – 11 класів на факультативній основі.

Його викладання можливе за умови, якщо батьки школярів висловлять письмове бажання. Для цього необхідно написати відпо-відну заяву на ім'я директора школи.

Для того щоб предмет «Біблійна історія та християнська ети-ка» був запроваджений як класний або міжкласний факультатив, його повинні вивчати мінімум вісім учнів.

Шановні батьки! Якщо ви прагнете виховати дітей духовними, високоморальними людьми, скористайтесь можливістю й потур-буйтеся про введення предмету «Біблійна історія та християнська етика».

Виходить у газетах:

Читайте щоп'ятниці «Православний вісник» — додаток до «Відомостей Полтавської єпархії»

«Полтавський вісник»: передплатний індекс — 61582

«Зоря Полтавщини»: передплатний індекс — 61131

ВІДОМОСТІ ПОЛТАВСЬКОЇ ЄПАРХІЇ

Щомісячний часопис.

Засновник: Управління Полтавської єпархії Української Православної Церкви.

Свідоцтво про державну реєстрацію: 11359-232ПР від 20.06.2006р.

Передплатний індекс: 01125.

Адреса редакції: вул. Героїв Сталінграда, 1-б, м. Полтава, 36040, Україна.

Телефон/факс: +380 (532) 55-22-28.

Електронна пошта: pravpoltava@ukr.net

Головний редактор:

митрополит Полтавський і Миргородський Филип.

Заступник головного редактора: Людмила Самойлова.

Прес-секретар, керівник прес-служби Полтавської єпархії:

ігумен Тихон (Васильєв).

Фото: ігумен Тихон (Васильєв), ієромонах Афанасій (Бідний), диякон Георгій Лінд.

Листування з читачами ведеться

тільки на сторінках газети.

Автори несуть відповідальність за точність наведених даних.

Тираж номера: 6000 прим. Замовлення №1353305. Газету надруковано: ТОВ «Видавничий дім «Кераміст». 69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 16. Тел.: (061) 228-10-30.